

Coperta colecției de |
Micu Veniamin |
SAMUEL BECKETT
EN ATTENDANT GODOT
Les Editions de Minuit, 1952
Toate drepturile
asupra acestei versiuni sînt rezervate
Editurii UNIVERS

SAMUEL BECKETT AȘTEPTÎNDU-L PE GODOT

TRADUCERE DE
GELLU NAUM

EDITURA
UNIVERS

și
TEATRUL NAȚIONAL
I. L. CARAGIALE
BUCUREȘTI — 1970

Personajele
Estragon
Vladimir
Pozzo
Lucky
Băiatul

ACTUL 1

Drum de țară, cu copac.

Seara.

ESTRAGON, *așezat pe jos, încearcă să-și scoată gheata. Se opintește îndârjit, cu amîndouă mâinile, icnind. Se oprește, istovit, se odihnește gîfîind, reîncepe. Același joc. Intră VLADIMIR.* '

ESTRAGON (*renunțînd din nou*): Nimic de făcut.

VLADIMIR (*apropiîndu-se cu pași mărunți și țepeni, cu picioarele depărtate*): Și eu încep să cred la fel. (*Ră-mîne nemișcat.*) M-am împotrivit multă vreme gîndului ăstuia spunîndu-mi: Vladimir, nu te prosti, încă n-ai încercat tot. Și reluam lupta. (*Se reculege, cu gîndul la luptă. Către Estragon.*) Așadar, iată-ne din nou.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Sînt mulțumit că te revăd. Te credeam plecat pentru totdeauna.

ESTRAGON: Și eu la fel.

VLADIMIR: Ce facem ca să sărbătorim întîlnirea? (*Se*

gândește.) Ridică-te să te pup.
îi întinde mîna.

ESTRAGON (*nervos*): Imediat, imediat.

Tăcere.

VLADIMIR (*jignit, rece*): Pot să știu unde și-a petrecut domnul noaptea?

ESTRAGON: Într-un șanț.

VLADIMIR (*uimit*): Un șanț! Unde asta?

ESTRAGON (*fără gest*): Pe 'colo.

VLADIMIR: Si nu te-au bătut?

(7)

ESTRAGON: Ba da... Nu prea tare.

VLADIMIR: Aceiași?

ESTRAGON: Aceiași? Nu știu.

Tăcere.

VLADIMIR: Cînd mă gîndesc... de pe-atunci... mă întreb... ce-ai fi devenit tu... fără mine... (*Cu glas hotărît.*) La ora asta n-ai fi fost decît o grămăjoară de oase, fără doar și poate.

ESTRAGON (*înțepat*): Ei și?

VLADIMIR (*copleșit*): E prea mult pentru un singur om.

(*Pauză. Apoi, cu vioiciune.*) Pe de altă parte, la ce bun să te descurajezi acum, iată ce-mi zic. Trebuia să mă gîndesc la asta acum o veșnicie, pe la 1900...

ESTRAGON: Destul. Ajută-mă să-mi scot scîrba asta.

VLADIMIR: Mîna în mîna, ne-am fi aruncat amîndoi din vîrful Turnului Eiffel, printre primii. Arătam bine pe-atunci. Acum e prea tîrziu. Nu ne-ar mai lăsa nici să ne Urcăm măcar. (*Estragon se căznește cu gheata.*)

Ce faci acolo?

ESTRAGON: Mă descalf. Ție nu ți s-a întîmplat niciodată?

VLADIMIR: De cînd îți tot spun că trebuie să le scoți în fiecare zi? Ai face mai bine să mă asculți.

ESTRAGON (*slab*): Ajută-mă.

VLADIMIR: Te doare?

ESTRAGON: Dacă mă doare! Mă întreabă dacă mă doare!

VLADIMIR (*cu mînie*): Numai tu suferi, totdeauna! Eu nu contez. Tare aș vrea să te văd în locul meu. Atunci să te-aud.

ESTRAGON: Te-a durut?

VLADIMIR: Dacă m-a durut! Mă întreabă dacă m-a durut!

ESTRAGON (*arătînd cu degetul*): Asta nu-i un motiv să nu te închei.

VLADIMIR (*aplecîndu-se*): Adevărat. (*își încheie nasturele.*) Să nu fim neglijenți în lucrurile mărunte.

ESTRAGON: Ce să-ți spun, tu aștepți totdeauna ultimul moment.

VLADIMIR (*visător*): Ultimul moment... (*Meditează.*)

E lung, dar o să fie bun. Cine spunea asta?

ESTRAGON: Nu vrei să mă ajuți?

VLADIMIR: Cîteodată îmi spun că vine, totuși. Atunci mă simt tare ciudat. (*își scoate pălăria, se uită la ea, își plimbă mîna pe dinăuntru, o scutură, și o pune pe cap.*) Cum să spun? Ușurat și în același timp... (*Caută*)... inspăimîntat. (*Cu emfază.*) **ÎN-SPĂI-MÎN-TAT.** (*își scoate din nou pălăria și se uită la ea.*) Ne-maipomenit! (*Bate ușurel deasupra pălăriei, ca și cum ar vrea să cadă ceva din ea, se uită din nou înăuntru, și-o pune pe cap.*) în fine...

Estragon, cu prețul unui efort suprem, reușește

să-și scoată gheata. Se uită la ea, își plimbă mina înăuntru, o întoarce, o scutură, caută pe jos dacă n-a căzut ceva, nu găsește nimic, își trece din nou mina prin gheată, cu ochii în gol.

VLADIMIR: Ei?

ESTRAGON: Nimic.

VLADIMIR: Dă să văd.

ESTRAGON: Nu-i nimic de văzut.

VLADIMIR: Încearcă s-o pui din nou.

ESTRAGON (*care și-a examinat piciorul*): Am să-l las să mai respire un pic.

VLADIMIR: Iată omul, în întregime, supărat pe gheată când e de vină piciorul lui. (*își scoate, încă o dată, pălăria, se uită în ea, își trece mina înăuntru, o scutură, bate ușurel în ea, suflă înăuntru și o pune pe cap.*)

începe să mă îngrijoreze. (*Tăcere. Estragon își mișcă piciorul, jucînd din degete ca să circule aerul mai bine.*)

Unul din tâlhari a fost salvat. (*Pauză.*) E un procent cinstit. (*Pauză.*) Gogo...

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Dacă ne-am căi?

ESTRAGON: Pentru ce?

VLADIMIR: Păi... (*Caută.*) N-ar fi nevoie să intrăm în amănunte.

ESTRAGON: Că ne-am născut?

Vladimir se pornește pe rîs, dar își înăbușă hohotele imediat, ducîndu-și mîna la pubis, cu fața crispată.

(8)

(9)

VLADIMIR: Nici nu mai îndrăznim să rîdem.

ESTRAGON: Grozavă opreliște.

VLADIMIR: Numai să zîmbim. (*Fața i se despică într-un zîmbet maxim care încremenește, durează un timp, apoi se șterge brusc.*) Nu-i totuna. în fine... (*Pauză.*) Gogo...

ESTRAGON (*agatat*): Ce mai vrei?

VLADIMIR: Ai citit Biblia?

ESTRAGON: Biblia... (*Se gîndește.*) Probabil că mi-am aruncat ochii prin ea.

VLADIMIR (*mirat*): La școala fără Dumnezeu?

ESTRAGON: Habar n-am dacă era cu sau fără.

VLADIMIR: Pesemne că o confunzi cu Ocna.

ESTRAGON: Se poate. îmi amintesc hărțile Țării Sfinte - în culori. Foarte frumoase. Marea Moartă era bleu - pal. Mi se făcea sete numai cînd mă uitam la ea. Și -mi spuneam: acolo o să mergem să ne petrecem luna de miere. O să înotăm. O să fim fericiți.

VLADIMIR: Ar fi trebuit să te faci poet.

ESTRAGON: Am fost. (*Gest spre zdrențele lui.*) Nu se vede? *Tăcere.*

VLADIMIR: Ce spuneam... Cum îți merge cu piciorul?

ESTRAGON: Se umflă.

VLADIMIR: A, da, știu, povestea cu tîlharii. Ți-aduci aminte?

ESTRAGON: Nu.

VLADIMIR: Vrei să ți-o povestesc?

ESTRAGON: Nu.

VLADIMIR: Ca să ne treacă timpul. (*Pauză.*) Erau doi hoți, răstigniți o dată cu Mîntuitorul. Și...

ESTRAGON: Cu cine?

VLADIMIR: Cu Mîntuitorul. Doi hoți. Se zice că unul a fost mîntuit, iar celălalt... (*Caută contrariul lui mîntuit.*)...afurisit.

ESTRAGON: Mîntuit, de ce?

VLADIMIR: De iad.

ESTRAGON: Mă duc.

Nu se mișcă din loc.

(10)

VLADIMIR: Și totuși... *(Pauză.)* Cum se face că... Sper că nu te plictisesc.

ESTRAGON: N-ascult.

VLADIMIR: Cum se face că dintre cei patru evangheliști, unul singur prezintă faptele așa? Erau, totuși, toți patru acolo — în fine — erau pe-aproape. Și numai unul singur vorbește despre un tâlhar salvat.

(Pauză.) Zău, Gogo... trebuie să mai arunci și i tu câte-o vorbuliță din cînd în cînd.

ESTRAGON: Eu ascult.

VLADIMIR: Unul din patru. Dintre ceilalți trei, doi nu pomenesc un cuvînt, iar al treilea spune că i-au făcut gură am îndoii.

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Cum?

ESTRAGON: Nu înțeleg nimic. *(Pauză.)* Cui i-au făcut gură?

VLADIMIR: Mîntuitorului.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Fiindcă n-a vrut să-i scape.

ESTRAGON: De iad?

VLADIMIR: Da' de unde! De moarte.

ESTRAGON: Și pe urmă?

VLADIMIR: Pe urmă au trebuit să fie afurisiți amîndoi.

ESTRAGON: Și pe urmă?

VLADIMIR: Dar celălalt zice că a fost unul salvat.

ESTRAGON: Ei și? Nu sînt de acord între ei și -atîta tot.

VLADIMIR: Erau acolo toți patru. Și unul singur pome - nește de-un tâlhar salvat. De ce să-l crezi pe el, și nu pe ceilalți?

ESTRAGON: Cine-l crede?

VLADIMIR: Toată lumea. Nu se cunoaște decît versiunea asta.

ESTRAGON: Oamenii sînt niște tîmpiți.

Se ridică anevoie, merge schiopătînd spre culisa stîngă, se oprește, privește în zare, cu palma deasupra ochilor, se întoarce, merge spre culisa dreaptă, privește

(11)

în zare. Vladimir îl urmărește cu privirea, apoi se duce

să ia gheata, se uită în ea, îi dă drumul jos, repede.

VLADIMIR: Phui!

Scuipă jos.

Estragon revine în centrul scenei, privește spre fundal.

ESTRAGON: încîntător loc. *(Se întoarce, "înaintează pînă la rampă, privește spre public.)* Plăcut peisaj. *(Se întoarce spre Vladimir.)* Să ne cărăm.

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: îl așteptăm pe Godot...

ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Ești sigur că aici?

VLADIMIR: Ce?

ESTRAGON: Că aici trebuie să așteptăm?

VLADIMIR: A zis în fața copacului. *(Privește copacul.)*

Mai vezi alții?

ESTRAGON: Țsta ce e?

VLADIMIR: Pare salcie.

ESTRAGON: Unde-i sînt frunzele?

VLADIMIR: Pesemne că e moartă.

ESTRAGON: A terminat cu plînsul.

VLADIMIR: Doai dacă n-o fi anotimpul.
 ESTRAGON: Nu crezi mai curînd că e un copăcel?
 VLADIMIR: Un arbust.
 ESTRAGON: Un copăcel.
 VLADIMIR: Un... *(Se oprește.)* ...adică ce vrei să insinuezi? Că am greșit locul?
 ESTRAGON: Trebuia să fie aici.
 VLADIMIR: N-a spus că vine sigur.
 ESTRAGON: Și dacă nu vine?
 VLADIMIR: Ne întoarcem mîine?
 ESTRAGON: Și pe urmă poimîine?
 VLADIMIR: Poate.
 ESTRAGON: Și așa mai departe.
 VLADIMIR: Adică...
 ESTRAGON: Pînă cînd vine...
 VLADIMIR: Ești fără milă.
 ESTRAGON: Am mai venit și ieri.
 VLADIMIR: A, nu, aici te-nșeli...
 ESTRAGON: Dar ce-am făcut noi ieri?
 VLADIMIR: Ce-am făcut ieri?
 ESTRAGON: Da.
 VLADIMIR: Păi... *(Supărîndu-se.)* Cînd e vorba să arunci îndoiala în sufletul omului, nu te-ntrece nimeni.
 ESTRAGON: Eu cred că am fost aici.
 VLADIMIR *(privire circulară)*: Locul ți se pare cunoscut?
 ESTRAGON: Nu spun asta.
 VLADIMIR: Atunci?
 ESTRAGON: Asta nu împiedică...
 VLADIMIR: Totuși... copacul ăsta... *(întorcîndu-se spre public.)* ...turbăria asta.
 ESTRAGON: Ești sigur că astă-seară?
 VLADIMIR: Ce?
 ESTRAGON: Că astă-seară trebuia să-l așteptăm?
 VLADIMIR: El a zis că sîmbătă. *(Scurtă pauză.)* Așa mi se pare.
 ESTRAGON: După muncă.
 VLADIMIR: Cred că am notat tot.
Își scotocește buzunarele, arhipline cu tot felul de gunoaie.
 ESTRAGON: Dar în care sîmbătă? Și-apoi, e azi sîmbătă? Nu e mai degrabă duminică? Sau luni? Sau vineri?
 VLADIMIR *(privește înnebunit în jurul lui, ca și cum data ar fi scrisă pe peisaj)*: Nu se poate.
 ESTRAGON: Sau joi.
 VLADIMIR: Cu_m să facem? -
 ESTRAGON: Dacă s-a deranjat de pomană aseară, fii sigur că azi n-o să mai vină de loc.
 VLADIMIR: Dar zici că noi am venit aseară.
 ESTRAGON: S-ar putea să mă înșel. *(Scurtă pauză.)* Ia să tăcem un pic, vrei?
 VLADIMIR *(slab)*: Sigur că vreau. *(Estragon se așază iar pe pămînt. Vladimir umblă de colo-colo, agitat, se oprește din cînd în cînd să scruteze zarea. Estragon adoarme.)*
 (13)

Vladimir se oprește în fața lui.) Gogo... *(Tăcere.)*
Gogo... *(Tăcere.)* GOGO!
Estragon se trezește speriat.
 ESTRAGON *(realizînd toată oroarea situației lui)*: Dor-meam. *(Dojenitor.)* De ce nu mă lași niciodată să

dorm?

VLADIMIR: Mă simțeam singur.

ESTRAGON: Am avut un vis.

VLADIMIR: Nu-l povestii

ESTRAGON: Visam că...

VLADIMIR: NU-L POVESTII!

ESTRAGON (*gest spre univers*): Asta ți-ajunge? (*Tăcere.*)

Nu ești drăguț, Didi. Cui vrei să-i povestesc coșmarurile mele personale, dacă nu ție?

VLADIMIR: Să rămână personale. Știi bine că nu suport.

ESTRAGON (*rece*): Există momente când mă întreb dacă n-am face mai bine să ne despărțim.

VLADIMIR: N-ai merge departe.

ESTRAGON: Ar fi, într-adevăr, un mare neajuns. (*Scurtă pauză.*) Nu-i așa, Didi, c-ar fi un mare neajuns? (*Scurtă pauză.*) Avînd în vedere frumusețea drumului. (*Scurtă pauză.*) Și bunătatea călătorilor. (*Scurtă pauză. Calm.*) Nu-i așa, Didi?

VLADIMIR: Fii calm.

ESTRAGON: Calm... calm... (*Pe gînduri.*) Englezii spun caaarn. Sînt oameni caaami. (*Scurtă pauză.*) Știi povestea cu englezul la bordel?

VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: Povestește-mi-o.

VLADIMIR: Ajunge.

ESTRAGON: Un englez, după ce s-a îmbătat, se duce la bordel. Patroana îl întreabă dacă vrea o blondă, o brună sau o roșcată. Continuă tu.

VLADIMIR: Destul!

Vladimir iese. Estragon se ridică și-l urmează pînă la limita scenei. Mimica lui Estragon e ana loagă celei pe care o smulge spectatorilor eforturile unui pugilist.

(14)
list. Vladimir revine, trece prin fața lui Estragon, traversează scena, cu ochii plecați. Estragon face cîțiva pași spre el, se oprește.

ESTRAGON (*cu blîndețe*): Vroiai să-mi vorbești? (*Vladimir nu răspunde. Estragon face un pas înainte.*) Aveai să-mi spui ceva? (*Tăcere. Alt pas înainte.*) Spune, Didi...

VLADIMIR (*fără să se întoarcă*): N-am nimic să-ți spun.

ESTRAGON (*pas înainte*): Ești supărat? (*Tăcere. Pas înainte.*) Iartă-mă... (*Tăcere. Pas înainte. îi atinge umărul.*) Zău, Didi! (*Tăcere.*) Dă-mi mîna! (*Vladimir se întoarce.*) Sărută-mă. (*Vladimir devine țeapăn.*)

Lasă-mă pe mine! (*Vladimir se înduplecă. Se îmbrățișează. Estragon se dă brusc înapoi.*) Puți a usturoi.

VLADIMIR: Pentru rinichi... (*Tăcere. Estragon privește cu atenție copacul.*) Ce facem acum?

ESTRAGON: Așteptăm.

VLADIMIR: Da, dar pînă atunci...

ESTRAGON: Dacă ne-am spînzura?

VLADIMIR: Ar fi un mijloc să se scoale.

ESTRAGON (*interesat*): Se scoală?

VLADIMIR: Da, cu tot ce urmează. Și acolo unde pică, cresc mătrăgune. De-asta țipă ele cînd le smulgi. Nu știai?

ESTRAGON: Să ne spînzurăm imediat.

VLADIMIR: De-o creangă? (*Se apropie amîndoi de copac și-l privesc.*) N-aș avea încredere.

ESTRAGON: Dar tot am putea să încercăm.

VLADIMIR: Încearcă.
 ESTRAGON: După tine.
 VLADIMIR: Nu, nu, întâi tu.
 ESTRAGON: De ce?
 VLADIMIR: Tu ești mai ușor decât mine.
 ESTRAGON: Păi tocmai.
 VLADIMIR: Nu înțeleg.
 ESTRAGON: Gîndește-te nițel, zău așa.
Vladimir se gîndește.
 VLADIMIR (*în cele din urmă*): Nu înțeleg.
 (15)
 ESTRAGON: Am să-ți explic. (*Se gîndește.*) Creanga... creanga... (*Furios.*) Dar încearcă să înțelegi!
 VLADIMIR: Mă bizui pe tine.
 ESTRAGON (*cu efort*): Gogo ușor-creanga nu rupe-Gogo mort. Didi greu-creanga rupe-Didi singur. (*Pauză.*)
 Pe cînd dacă...
Caută expresia justă.
 VLADIMIR: La asta nu mă gîndisem.
 ESTRAGON (*care a găsit*): Cine poate mult poate și puțin.
 VLADIMIR: Dar cîntăresc eu oare mai mult ca tine?
 ESTRAGON: Tu spui. Eu nu știu. Una din două. Sau aproximativ.
 VLADIMIR: Atunci ce facem?
 ESTRAGON: Să nu facem nimic. E mai prudent.
 VLADIMIR: Să așteptăm întîi ce-o să ne spună el.
 ESTRAGON: Cine?
 VLADIMIR: Godot.
 ESTRAGON: Asta e.
 VLADIMIR: E mai bine să știm sigur mai întîi.
 ESTRAGON: Pe de altă parte, am face poate mai bine dacă am bate fierul pînă nu îngheață.
 VLADIMIR: Sînt curios să știu ce-o să ne spună el. Asta nu ne angajează cu nimic.
 ESTRAGON: De fapt, ce i-am cerut?
 "VLADIMIR: Nu erai acolo?
 ESTRAGON: N-am fost atent.
 VLADIMIR: Ei bine... Nimic precis.
 ESTRAGON: Un fel de rugămintă.
 VLADIMIR: Chiar așa.
 ESTRAGON: O cerere vagă.
 VLADIMIR: Dacă vrei tu.
 ESTRAGON: Și el ce ți-a răspuns?
 VLADIMIR: Că o să vadă.
 ESTRAGON: Că nu poate să promită nimic.
 VLADIMIR: Că trebuie să se mai gîndească.
 ESTRAGON: Cu mintea odihnită.
 VLADIMIR: Să-și consulte familia.
 ESTRAGON: Prietenii.
 (16)
 VLADIMIR: Agenții.
 ESTRAGON: Corespondenții.
 VLADIMIR: Registrele.
 ESTRAGON: Contul la bancă.
 VLADIMIR: Înainte de-a se pronunța.
 ESTRAGON: E și normal.
 VLADIMIR: Nu-i așa?
 ESTRAGON: Așa mi se pare.
 VLADIMIR: Și mie la fel.
Pauză.

ESTRAGON (*neliniștit*): Și noi?
VLADIMIR: Poftim?
ESTRAGON: Am zis, și noi?
VLADIMIR: Nu înțeleg.
ESTRAGON: Care e rolul nostru în toate astea?
VLADIMIR: Rolul nostru?
ESTRAGON: Nu te pripi.
VLADIMIR: Rolul nostru? Cel care cere.
ESTRAGON: Până acolo am ajuns?
VLADIMIR: Domnul are vreo reclamație de făcut?
ESTRAGON: Nu mai avem drepturi?
*Rîsul lui Vladimir, pe care și-l întrerupe brusc,
ca mai înainte. Același joc, minus zîmbetul.*
VLADIMIR.: M-ai face să rîd, dacă aș avea nevoie.
ESTRAGON: Le-am pierdut?
VLADIMIR (*răspicat*): Le-am dat pe nimic.
*Tăcere. Rămîn neclintiți, cu brațele atîrnate,
cu capul în piept, cu genunchii frînți.*
ESTRAGON (*slab*): Nu sîntem legați? (*Scurtă pauză.*)
Ai?
VLADIMIR (*ridicînd mîna*): Ascultă!
Ascultă amîndoi înțepeniți grotesc.
ESTRAGON: Nu aud nimic.
VLADIMIR: Ssst! (*Ascultă amîndoi. Estragon își pierde
echilibrul, e cît pe-aci să cadă. Se agață de brațul lui*
(17)
*Vladimir, care se clatină. Ascultă amîndoi, înghesuiți
unul în altul, ochi în ochi.*) Nici eu.
*Ofiat de ușurare. Destindere. Se depărtează
unul de altul.*
ESTRAGON: Mi-ai făcut frică.
VLADIMIR: Am crezut că e el.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Godot.
ESTRAGON: Ph! Vîntul prin trestii.
VLADIMIR: Aș fi jurat că sînt s trigăte.
ESTRAGON: Și de ce ar fi strigat el?
VLADIMIR: După cal.
Tăcere.
ESTRAGON: Să ne cărăm.
VLADIMIR: Unde? (*Scurtă pauză.*) Poate că în seara asta
o să ne culcăm la el, la căldurică, la loc uscat, cu burta
plină, pe paie. Merită să așteptăm. Nu?
ESTRAGON: Nu toată noaptea.
VLADIMIR: E încă ziuă.
Tăcere.
ESTRAGON: Mi-e foame.
VLADIMIR: Vrei un morcov?
ESTRAGON: Altceva n-ai?
VLADIMIR: Cred că mai am niște napi.
ESTRAGON: Dă-mi un morcov. (*Vladimir se scotocește prin
buzunare, scoate un nap și i-l dă lui Estragon.*) Mersi.
(*Mușcă din nap. Jalnic.*) E un nap!
VLADIMIR: Oh, pardon! Aș fi jurat că -i morcov. (*Se sco-
tocește din nou prin buzunare și nu găsește decît un nap.*)
Numai napi, (*Caută mereu.*) Pesemne că pe ultimul
l-ai mîncat tu. (*Caută.*) Stai, am găsit. (*Scoate, în
sfîrșit, un morcov și i-l dă lui Estragon.*) Iată, dragul
meu. (*Estragon îl șterge pe mîneacă și începe să-l mă-
nînce.*) Dă-mi înapoi napul. (*Estragon îi dă napul.*)
Fă-l să țină mult, că nu mai e altul.
ESTRAGON (*mestecînd*): Ți-am pus o întrebare.
(18)
VLADIMIR: A!

ESTRAGON: Ce mi-ai răspuns?

VLADIMIR: E bun morcovul tău?

ESTRAGON: E dulce.

VLADIMIR: Cu atât mai bine, cu atât mai bine. (*Scurtă pauză.*) Ce voiai să știi?

ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte. (*Mestecă.*) Asta mă plictisește. (*Privește morcovul, cu apreciere, îl răsucește în aer cu vârful degetelor.*) Grozav morcovul tău. (*Îi sugerează capătul, meditativ.*) Stai că-mi aduc aminte. Rupe o îmbucătură.

VLADIMIR: Ei?

ESTRAGON (*cu gura plină, distrat*): Nu sîntem legați?

VLADIMIR: Nu aud nimic.

ESTRAGON (*mestecă, înghite*): Întreb dacă sîntem legați.

VLADIMIR: Legați?

ESTRAGON: Legați.

VLADIMIR: Cum legați?

ESTRAGON: De mîini și de picioare.

VLADIMIR: Legați de ce? De cine?

ESTRAGON: De omul tău.

VLADIMIR: De Godot? Legați de Godot? Ce idee! Nici gînd! (*Scurtă pauză.*) Nu încă.

Vladimir nu face legătura.

ESTRAGON: îl cheamă Godot?

VLADIMIR: Cred că da.

ESTRAGON: Ia te uită! (*Ridică restul morcovului, de capătul cu frunze, și-l răsucește prin fața ochilor.*) Curios, cu cît înaintez, cu atât e mai puțin bun.

VLADIMIR: Pentru mine e contrariul.

ESTRAGON: Adică?

VLADIMIR: Eu mă deprind cu gustul pe măsură ce mănînc.

ESTRAGON (*dupăces-a gîndit îndelung*): Asta e contrariul?

VLADIMIR: Chestie de temperament.

ESTRAGON: De caracter.

VLADIMIR: N-ai ce-i face.

ESTRAGON: Oricît te-ai zbate.

(19)

2*

VLADIMIR: Rămîi cum ești.

ESTRAGON: Oricît te-ai suci.

VLADIMIR: Fondul nu se schimbă.

ESTRAGON: Nimic de făcut, (*îi întinde lui Vladimir restul morcovului.*) Vrei să-l termini tu?

Un țipăt cumplit răsună în imediata apropiere.

Estragon scapă morcovul. Și el, și Vladimir încremenesc,, apoi se precipită spre culise. Estragon se oprește la jumătatea drumului, se întoarce de unde a plecat, ridică morcovul, îl vira în buzunar, dă fuga spre Vladimir care îl așteaptă, se oprește din nou, se întoarce, își ia gheata,, apoi dă fuga la Vladimir. înlănțuiți, cu capetele vîrîte în umeri, întorcînd spatele primejdiei, amîndoi așteaptă,. Intră Pozzo și Lucky. Primul îi mină pe al doilea cu ajutorul unei funii trecute pe după gît, în așa fel încît apare întîi Lucky urmat de funia destul de lungă ca el să poată ajunge în mijlocul platoului înainte ca Pozzo să iasă din culise. Lucky poartă o valiză grea, un scaun pliant, un coș cu provizii și un pardesiu pe braț. Pozzo are un bici în mînă.

POZZO (*în culise*): Mai repede! (*Pocnet de bici. Pozzo apare,. Ei traversează scena. Lucky trece prin fața lui Vladimir și Estragon și iese. Pozzo, văzîndu-i pe Estragon și pe Vladimir, se oprește. Funia se întinde. Pozzo trage cu: putere de ea.*) înapoi!

Zgomot de cădere. A căzut Lucky, cu toată

povara lui. Vladimir și Estragon îl privesc simțind tot-odată și dorința de-a da fuga să-l ajute și teama de-a se amesteca unde nu le fierbe oala. Vladimir face un pas spre Lucky, Estragon îl oprește apucându-l de mîneacă.,

VLADIMIR: Dă-mi drumu'!

ESTRAGON: Stai liniștit!

POZZO: Atenție! E rău! (*Estragon și Vladimir îl privesc.*)? Cu străinii.

ESTRAGON (*încet*): El e?

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Ei!...

(20)

VLADIMIR: Godot?

POZZO: Mă numesc Pozzo.

VLADIMIR: Ba nu.

ESTRAGON (*către Pozzo*): Nu sînteți domnul Godot, domnule?

POZZO (*cu voce cumplită*): Eu sînt Pozzo! (*Tăcere.*) Nu-mele ăsta nu vă spune nimic? (*Tăcere.*) Vă întreb dacă numele ăsta nu vă spune nimic?

Vladimir și Estragon se întreabă din ochi.

ESTRAGON (*facindu-se că ar căuta*): Bozzo... Bozzo...

VLADIMIR (*la fel*): Pozzo...

POZZO: Pozzo!

ESTRAGON: A, Pozzo... Da, da... Pozzo...

VLADIMIR: Pozzo sau Bozzo?

ESTRAGON: Pozzo... Nu, nu văd.

VLADIMIR (*conciliant*): Eu am cunoscut o familie Gozzo...

Mama broda la gherghef.

Pozzo înaintează amenințător.

ESTRAGON (*repede*): Nu sîntem de pe-aici, domnule.

POZZO (*oprindu-se*): Și totuși, sînteți ființe umane. (*își pune ochelarii.*) Din aceeași specie cu mine. (*Izbucnește într-un hohot de rîs enorm.*) Din aceeași specie cu Pozzo! De origine divină!

VLADIMIR: Adică?

POZZO (*tăios*): Cine e Godot?

ESTRAGON: Godot?

POZZO: M-ați luat drept Godot.

VLADIMIR: A, nu, domnule, nici o clipă, domnule.

POZZO: Cine e?

VLADIMIR: Ei, bine, eun... e o cunoștință.

ESTRAGON: Da' de unde, abia dacă-l cunoaștem.

VLADIMIR: Firește... Nu-l cunoaștem prea bine... dar totuși...

ESTRAGON: Eu, unu, nici nu l-aș recunoaște măcar.

POZZO: M-ați luat drept el.

ESTRAGON: Adică... întunericul... oboseala... slăbiciunea... așteptarea... mărturisesc... am crezut... o clipă...

(21)

VLADIMIR: **Nu-l** ascultați, domnule, nu-l ascultați!

POZZO: Așteptarea? Va să zică îl așteptați?

VLADIMIR: Adică...

POZZO: Aici? Pe moșia mea?

VLADIMIR: N-aveam nici un gînd rău.

ESTRAGON: O făceam cu intenții bune.

POZZO: Drumul e al tuturor.

VLADIMIR: Așa socoteam și noi.

POZZO: E o rușine, dar așa e.

ESTRAGON: N-ai ce să-i faci.

POZZO (*cu un gest larg*): Să nu mai vorbim despre asta. (*Trage de funie.*) Scoală-te! (*Scurtă pauză.*) De câte ori cade, adoarme. (*Trage de funie.*) Scoală, scîrnăvie ! (*Zgomotul lui Lucky care se ridică și-și adună lucrurile. Pozzo trage de funie.*) înapoi! (*Lucky intră de-a-ndăratelea.*) Stai! (*Lucky se oprește.*) întoarce-te! (*Lucky se întoarce. Către Vladimir și Estragon, amabil.*) Dragii mei, mă bucur din toată inima că v-am întîlnit. (*În fața expresiei lor neîncrezătoare.*) Da, da, mă bucur sincer. (*Trage de funie.*) Mai încoace! (*Lucky înaintează.*) Stai! (*Lucky se oprește. Către Vladimir și Estragon.*) Vedeți, drumul e lung cînd călătorești singur timp de... (*se uită la ceas*) ...timp de (*calculează*) ...șase ore, da, chiar atîta, șase ore la rînd, fără să -ntîlnești țiipenie de om. (*Către Lucky.*) Haina! (*Lucky pune valiza jos, înaintează, dă pardesiul, se trage înapoi, reia valiza.*) Ține! (*Pozzo îi întinde biciul, Lucky se apropie și, nemaiavînd mîini libere, se pleacă și ia biciul în dinți, apoi se dă înapoi. Pozzo începe să-și pună pardesiul, se oprește.*) Haina! (*Lucky lasă totul jos, se apropie, îl ajută pe Pozzo să se îmbrace, se dă înapoi, reia totul.*) E răcoare aici. (*Termină de încheiat pardesiul, se apleacă, se inspectează, se ridică.*) Biciul! (*Lucky înaintează, se apleacă. Pozzo îi smulge biciul din gură, Lucky se trage înapoi.*) Vedeți, dragii mei, nu pot să mă lipsesc mult timp de societatea semenilor mei. (*îi privește pe cei doi semenii.*) Chiar cînd ei nu-mi seamănă decît într-o mică măsură. (*Către*

(22)
Lucky.) Scaun! (*Lucky lasă valiza și coșul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi, reia valiza și coșul. Pozzo privește scaunul.*) Mai încoace! (*Lucky lasă jos valiza și coșul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi, reia valiza și coșul. Pozzo se așază, proptește vîrfurile biciului în pieptul lui Lucky și împinge.*) înapoi! (*Lucky se dă înapoi.*) Stai! (*Lucky se oprește. Către Vladimir și Estragon.*) De asta, dacă n-aveți nimic împotriva, am să rămîn o clipă lîngă voi, înainte de-a mă aventura mai departe. (*Către Lucky.*) Coșul! (*Lucky înaintează, dă coșul, se dă înapoi.*) Aerul face foame. (*Deschide coșul, scoate o bucată de pui, o bucată de pîine și o sticlă de vin. Către Lucky.*) Coșul! (*Lucky înaintează, ia coșul; se dă înapoi, rămîne nemîșcat.*) Mai încolo! (*Lucky se dă înapoi.*) Acolo! Pute... (*Bea o dușcă direct din sticlă.*) în sănătatea noastră.

Lasă sticla și începe să mănînce.

Tăcere. Estragon și Vladimir prind curaj, încetul cu încetul, se învîrtesc în jurul lui Lucky, îl cercează pe toate părțile. Pozzo mușcă din pui cu lăcomie, aruncă oasele după ce le-a supt. Lucky se îndoaie încet, pînă ce valiza atinge pămîntul, se îndreaptă brusc, reîncepe să se îndoaie. Ritmul unuia care doarme de-a-npicioarele.

ESTRAGON: Ce are?

VLADIMIR: Pare obosit.

ESTRAGON: De ce nu-și lasă bagajele jos?

VLADIMIR: Știu eu? (*Se apropie amîndoi și mai mult de Lucky.*) Atenție!

ESTRAGON: Dacă i-am vorbi?

VLADIMIR: Ia uită-te-aici!

ESTRAGON: Ce e?

VLADIMIR (*neliniștit*): Gîtul.

ESTRAGON (*privind gîtul*): Nu văd nimic.

VLADIMIR: Treci aici.

Estragon trece pe locul lui Vladimir.

(23)

ESTRAGON: într-adevăr.

VLADIMIR: Carne vie.

ESTRAGON: Funia.

VLADIMIR: Tot frecînd...

ESTRAGON: Ce vrei...

VLADIMIR: Nodul...

ESTRAGON: E fatal.

își reîncep examinarea, oprindu-se la față.

VLADIMIR: Nu-i rău.

ESTRAGON (*ridicînd din umeri, strîmbîndu-se*): Găsești?

VLADIMIR: Cam feminizat.

ESTRAGON: Li curg balele.

VLADIMIR: N-are încotro.

ESTRAGON: Face spume.

VLADIMIR: Poate e un idiot.

ESTRAGON: Un cretin.

VLADIMIR (*Intinzînd capul*): Parcă are gușă.

ESTRAGON (*'același joc*): Nu-i sigur.

VLADIMIR: Gîfîie.

ESTRAGON: E normal.

VLADIMIR: Și ochii!

ESTRAGON: Ce-i cu ei?

VLADIMIR: Îi ies.

ESTRAGON: După mine, e gata să crape.

VLADIMIR: Nu-i sigur. (*Scurtă pauză.*) întreabă-l ceva.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Ce riscăm?

ESTRAGON (*uimit*): Domnule...

VLADIMIR: Mai tare.

ESTRAGON (*mai tare*): Domnule...

POZZO: Lăsați-l dracului! (*Ei se întorc spre Pozzo, care, sfîrșind de mîncat, își șterge gura cu dosul mîneii.*) Nu vedeți că vrea să se odihnească? (*Își scoate pipa și începe s-o îndese cu tutun. Estragon observă oasele de pui pe jos, le privește fix, cu lăcomie. Pozzo scapără un chibrit și începe să-și aprindă pipa.*) Coșul! (*Cum Lucky nu se mișcă, Pozzo aruncă chibritul și trage de funie* (24) *cu furie.*) Coșul! (*Lucky e cît p-aci să cadă, își revine, înaintează, pune sticla în coș, se întoarce la loc, își reia poziția. Estragon privește țintă oasele. Pozzo scapără un al doilea chibrit și-și aprinde pipa.*) Ce vreți, nu-i de meserie. (*Trage un fum, întinde picioarele.*) Ah, acum e mai bine.

ESTRAGON (*timid*): Domnule...

POZZO: Ce-i, flăcăule?

ESTRAGON: Hm... nu mîncăți... n-aveți nevoie... de oase... domnule?

VLADIMIR (*indignat*): Nu puteai să mai aștepți?

POZZO: Ba nu, ba nu, e normal. Dacă am nevoie de oase? (*Le mișcă cu vîrful biciului.*) Nu, personal nu mai am nevoie de ele. (*Estragon face un pas spre oase.*) Dar... (*Estragon se oprește.*) Dar, în principiu, oasele-i revin hamalului. Lui trebuie deci să i le cereți. (*Estragon se*

întoarce spre Lucky, șovăie.) Cere-i, cere-i, n-avea tea-mă, o să-ți spună el.

Estragon merge spre Lucky și se oprește în fața lui.

ESTRAGON: Domnule... pardon, domnule...

Lucky nu se clintește. Pozzo pocnește din bici,

Lucky saltă capul.

POZZO: Ți se vorbește, porcule! Răspunde! *(Către Estragon.)* Hail

ESTRAGON: Pardon, domnule, oasele astea... le vrei dumneata?

Lucky îl privește lung pe Estragon.

POZZO *(încântat):* Domnule! *(Lucky își pleacă fruntea.)*

Răspunde! Le vrei sau nu le vrei? *(Lucky tace. Către Estragon.)* Sînt ale dumitale. *(Estragon se repede la oase, le adună și începe să\le roadă.)* Totuși, mi se pare ciudat. E pentru prima oară cînd refuză un os. *(îl privește pe Lucky cu neliniște.)* Sper că n-are de gînd să-mi tragă clapa îmbolnăvindu-se.

Trage din pipă.

(25)

VLADIMIR *(izbucnind):* E o rușine!

Tăcere, Estragon, stupefiat, se oprește din ron-

țait, îi privește, rînd pe rînd, pe Vladimir și pe Pozzo.

Pozzo e foarte calm. Vladimir e din ce în ce mai jenat.

POZZO *(către Vladimir):* Faci aluzie la ceva anume?

VLADIMIR *(hotărît și bolborosind):* Să trateze un om...

(Gest spre Lucky.) ...în felul ăsta... găsesc că... o ființă umană... nu... e o rușine.

ESTRAGON *(nevrînd nici el să se lase mai prejos):* Un scandal!

Reîncepe să roadă.

POZZO: Sînteți severi. *(Către Vladimir.)* cîți ani ai, dacă nu sînt indiscret? *(Tăcere.)* Șaizeci? Șaptezeci? *(Către Estragon.)* Cîți ani poate să aibă?

ESTRAGON: întrebați-l pe el.

POZZO: Sînt indiscret. *(își golește pipa lovind-o de bici, se ridică.)* Vă las. Mulțumesc că mi-ați ținut de urît. *(Se gîndește.)* Dacă mai fumez o pipă cu voi? Ce ziceți?

(Ei nu zic nimic.) Eu nu sînt decît un fumător mărunt, un fumător mic de tot, și n-am obiceiul să fumez două pipe una după alta, fiindcă *(își duce mîna la inimă)*

face să-mi bată inima. *(Scurtă pauză.)* Din cauza nicotinei, o absorb, în ciuda precauțiilor. *(Oftează.)*

Ce să-i faci? *(Tăcere.)* Dar poate că voi nu sînteți fumători. Da? Nu? în sfîrșit, nu-i prea important. *(Tăcere.)*

Da? Nu? în sfîrșit, nu-i prea important. *(Tăcere.)* Dar cum să mă așez acum, firesc, după ce m-am ridicat în picioare? Fără să par — cum să spun — că mă plec? *(Către Vladimir.)* Ce zici? *(Tăcere.)* N-ai zis nimic? *(Tăcere.)* N-are importanță. Să vedem...

Se gîndește.

ESTRAGON: Ah! Parcă e mai bine.

Aruncă oasele.

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: De pe-acum?

POZZO: O clipă! *(Trage de funie.)* Scaunul! *(îl arată cu*

(26)

biciul, Lucky îl mută din loc.) Mai așa! Aici! *(Se așază. Lucky se dă înapoi, reia valiza și coșul.)* Iată-mă.

din nou, instalat.

începe să-și umple pipa.

VLADIMIR: Să plecăm. ,

POZZO: Sper că nu plecați din cauza mea. Mai stați un pic, n-o să vă pară rău.

ESTRAGON (*simțind că e rost de pomană*): Avem timp.

POZZO (*care și-a aprins pipa*): A doua e totdeauna mai puțin bună. (*Scoate pipa din gură și o privește.*) Decît prima, vreau să zic. (*își pune iar pipa în gură.*) Dar e bună, totuși.

VLADIMIR: Mă duc.

POZZO: Nu mai poate să-mi sufere prezența. Probabil că nu sînt prea uman, dar e ăsta un motiv? (*Către Vladimir.*) Gîndește-te, înainte de a face o imprudență.

Să zicem că pleci acum, cînd e încă lumină, căci, ori-cît, mai e încă lumină. (*Toți trei privesc cerul.*) Bun.

Ce se întîmplă în cazul ăsta cu... (*își scoate pipa din gură, o privește.*) ...m-am stins... (*își aprinde iar pipa.*)

...în cazul ăsta... în cazul ăsta... ce se întîmplă cu întîlnirea voastră cu... Godet... Godot... Godin...

(*Tăcere.*) în fine, înțelegeți cu cine vreau să spun, de care depinde viitorul vostru (*Tăcere.*)...în fine, viitorul vostru imediat.

ESTRAGON: Are dreptate.

VLADIMIR: De unde știți?

POZZO: Iată-l că-mi vorbește iar! Pînă la urmă, o să ne simpatizăm.

ESTRAGON: De ce nu-și lasă el bagajele jos?

POZZO: Și eu aș fi fericit să-l întîlnesc. Cu cît întîlnesc mai mulți oameni, cu atît sînt mai fericit. De la cea mai neînsemnată creatură înveți cîteceva, te îmbogățești, îți guști mai bine fericirea. Chiar voi (*îi privește atent unul după altul, ca să se știe că e vorba de amîndoi*), chiar voi, cine știe, poate că mi-ați adus ceva.

ESTRAGON: De ce nu-și lasă el bagajele jos?

POZZO: Dar m-ar mira...

(27)

VLADIMIR: Vi se pune o întrebare.

POZZO (*încîntat*): O întrebare? Cine? Care? (*Tăcere.*)

Adineauri îmi spuneai domnule, tremurînd. Acum îmi pui întrebări. O să se termine rău.

VLADIMIR (*către Estragon*): Cred că te-ascultă.

ESTRAGON (*care a început iar să-i dea tîrcoale lui Lucky*): Ce?

VLADIMIR: Acum poți să-l întrebi. E treaz.

ESTRAGON: Ce să-l întreb?

VLADIMIR: De ce nu-și lasă bagajele jos.

ESTRAGON: Mă întreb și eu.

VLADIMIR: Dar întreabă-l pe el, hai.

POZZO (*care a urmărit discuția cu o atenție îngrijorată, de teamă să nu piardă întrebarea*): Mă întrebi de ce nu-și lasă bagajele jos, după cum spui.

VLADIMIR: Chiar așa.

POZZO (*către Estragon*): Sînteți de acord, nu?

ESTRAGON (*continuînd să dea roată în jurul lui Lucky*): Suflă ca o focă.

POZZO: Am să vă răspund! (*Către Estragon.*) Dar stai la un loc, te rog. îmi calci pe nervi.

VLADIMIR: Vino încoace.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: O să vorbească.

Nemișcați, unul lîngă altul, așteaptă.

POZZO: Perfect. E toată lumea aici? Mă privește toată lumea? (*Privește spre Lucky, trage de funie, Lucky saltă*)

capul.) Uită-te la mine, porcule! (*Lucky îl privește.*)
Perfect. (*Își pune pipa în buzunar, scoate un mic vaporizator și își vaporizează gâtul, repune vaporizatorul în buzunar, horcăie ca să-și curețe beregata, scuipă, scoate iar vaporizatorul, își vaporizează gâtul, repune vaporizatorul în buzunar.*) Gata. Mă ascultă toată lumea? (*Se uită la Lucky, trage de funie.*) Mai încoace! (*Lucky înaintează.*) Acolo! [*(Lucky se oprește.)*]
E toată lumea gata? (*Îi privește pe toți trei, ultimul pe*
(28)

Lucky, trage de funie.) Atunci ce? (*Lucky saltă capul.*) Nu-mi place să vorbesc în gol. Bun. Să vedem.
Se gîndește.

ESTRAGON: Eu plec.

POZZO: De fapt, ce m-ați întrebat?

VLADIMIR: De ce el...

POZZO (*furios*): Nu mă întrerupe! (*Scurtă pauză. Mai calm.*) Dacă vorbim toți odată, n-o mai scoatem la capăt. (*Scurtă pauză.*) Ce spuneam? (*Scurtă pauză. Mai tare.*) Ce spuneam?

Vladimir mimează un om care duce o povară grea. Pozzo îl privește fără să înțeleagă.

ESTRAGON (*cu tărie*): Bagajele! (*Arată cu degetul spre Lucky.*) De ce? Mereu să țină. (*Mimează un om încovoiat de povară, gîfîind.*) Niciodată să lase. (*Desface palmele, se ridică ușurat.*) De ce?

POZZO: înțeleg. Trebuia să-mi spuneți mai demult. De ce nu se face comod. Să încercăm să vedem clar. Nu are drept»!? Are. înseamnă deci că nu vrea? Iată ceva bine gîndit. Și de ce nu vrea? (*Scurtă pauză.*) Domnilor, am să vă spun.

VLADIMIR: Atenție!

POZZO: Ca să mă impresioneze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON: Cum?

POZZO: Poate că m-am exprimat prost. Caută să-mi facă milă ca. să renunț să mă despart de el. Nu, nu-i tocmai asta..

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Vrea să mă ducă, dar n-o să-i meargă.

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Își închipuie că, dacă-l văd hamal bun, am să; fiu ispitit să-l folosesc și pe viitor în funcția asta.

ESTRAGON: Nu-l mai vreți?

POZZO: În realitate, duce bagajele ca un porc. Nu-i de me-serie.

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Își închipuie că dacă-l văd neobosit am să-mi regret hotărîrea. Țasta e calculul lui nenorocit. Ca și
(29)

cum ar fi lipsă de oameni de povară! (*Toți trei îl privesc pe Lucky.*) Atlas, fiul lui Jupiter! (*Tăcere.*) Gata. Cred că v-am răspuns la întrebare. Mai aveți altele?
Jocul cu vaporizatorul.

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Ține seama că s-ar fi putut să fiu eu în locul lui și el într-al meu. Dacă soarta n-ar fi fost împotriva. Fiecărui ce i se cuvine.

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Ce zici?

VLADIMIR: Vreți să vă scăpați de el?

POZZO: Așa e. Dar în loc să-l alung, după cum aș fi putut,

vreau să zic că în loc să-l dau pur și simplu afară pe poartă, cu câteva picioare în cur, îl duc, într-atît de mare mi-e bunătatea, la tîrgul Mîntuitorului, unde sper să scot ceva pe el. La drept vorbind, nu e posibil să alungi asemenea ființe. Ca să faci bine, ar trebui să-l omori.

Lucky plinge.

ESTRAGON: Plînge.

POZZO: Dulăii bătrîni au mai multă demnitate, *(îi întinde . lui Estragon o batistă.)* Consolează-l, dacă ți-e milă. *(Estragon șovăie.)* Ia-o. *(Estragon ia batista.)* Șterge-i ochii. Așa, o să se simtă mai puțin părăsit. *Estragon șovăie încă.*

VLADIMIR: Dă-mi-o, îi șterg eu ochii.

Estragon nu vrea să-i dea batista. Gesturi de copil.

POZZO: Grăbiți-vă! Curînd n-o să mai plîngă. *(Estragon se apropie de Lucky și se pregătește să-i șteargă ochii. Lucky îi arde o lovitură de picior în tibias. Estragon scapă batista, se aruncă înapoi, face turul platoului schiopătînd și urlînd de durere.)* Batista!

*Lucky lasă valiza și coșul, ridică batista, îna-
inteață, o dă lui Pozzo, se dă înapoi, reia valiza și coșul.*

(30)

ESTRAGON: Ticălosule! Bestie! *(Își ridică pantalonul.)*¹

M-a schilodit!

POZZO: Ți-am spus că nu-i plac străinii.

VLADIMIR *(către Estragon)*: Arată. *(Estragon îi arata piciorul. Către Pozzo, minios.)* Îi curge sînge!

POZZO: E semn bun.

ESTRAGON *(ținînd în aer piciorul rănit)*: N-am să mai pot umbla!

VLADIMIR *(tandru)*: Am să te duc eu. *(Scurtă pauză.)*
La nevoie.

POZZO: Uite-l că nu mai plînge. *(Către Estragon.)* L-ai înlocuit, oarecum. *(Visător.)* Lacrimile lumii sînt imuabile. Pentru fiecare om care începe să plîngă, un altul, undeva, se oprește din plîns. La fel e și cu rîsul. *(Rîde.)* Deci să nu ne vorbim de rău epoca. Ea nu e de loc mai nenorocită decît cele dinaintea ei. *(Tăcere.)* Și nici de bine să n-o vorbim. *(Tăcere.)* Să nu mai vorbim de loc. *(Tăcere.)* E adevărat că populația a sporit.

VLADIMIR: Încearcă să umbli.

Estragon pornește schiopătînd, se oprește în fața lui Lucky și îl scuipă, apoi se duce să se așeze acolo-unde se afla la ridicarea cortinei.

POZZO: Știți cine m-a învățat toate lucrurile astea frumoase?' *(Scurtă pauză. Așîntindu-și degetul spre Lucky.)* El!

VLADIMIR *(privind cerul)*: Nu mai vine noaptea odată?'

POZZO: Fără el, niciodată n-aș fi gîndit, niciodată n-aș fi simțit decît lucruri josnice, legate de meseria mea de — n-are importanță. Mă știam incapabil pentru frumusețe, pentru grație, pentru marile adevăruri. Și-atunci, mi-am luat un knuk.

VLADIMIR *(încetînd, fără voia lui, să mai cerceteze cerul)*:
Un knuk?

POZZO: Curînd au să se-mplinească 60 de ani de cînd durează toate astea... *(Socotește în gînd.)* A&, curînd au să fie 60. *(Ridicîndu-se mîndru.)* Nu se cunoaște, nu-i așa? *(Vladimir îl privește pe Lucky.)* Pe lîngă el, par tinerel, nu? *(Scurtă pauză. Către Lucky.)* Pălăria

(31)

(Lucky lasă coșul, își scoate pălăria. Părul alb și abundent îi cade în jurul feței. Lucky își pune pălăria sub braț și reia coșul.) Acum priviți. *(Pozzo își scoate pălăria¹. E complet chel. își pune pălăria pe cap.)* Ați văzut?

VLADIMIR: Ce-i aia un knuk?

POZZO: Nu ești de pe-aici. Dar ești măcar din secolul nostru? Pe vremuri, oamenii aveau bufoni. Acum au knuki. Cei care pot să-și permită.

VLADIMIR: Și acum îl alungați? O slugă atât de bătrână și de credincioasă?

ESTRAGON: Scîrnăvie!

Pozzo e din ce în ce mai agitat.

VLADIMIR: După ce i-ai supt măduva, să-l arunci ca pe-un... *(caută)* ca pe-o coajă de banană. Trebuie să recunoașteți că...

POZZO *(gemînd, apucîndu-se cu mîinile de cap)*: Nu mai pot... să suport... ce face... nu puteți să știți... e înspăimîntător... trebuie să plece... *(ridică brațele)* ...înebunesc... *(Se prăbușește cu capul în mîini.)* Nu mai pot... nu mai pot...

Tăcere. Toți îl privesc pe Pozzo, Lucky tresare.

VLADIMIR: Nu mai poate.

ESTRAGON: E groaznic.

VLADIMIR: Înebunește.

ESTRAGON: E dezgustător.

VLADIMIR *(către Lucky)*: Cum îndrăznești? E rușinos! Un stăpîn atât de bun! Să-l faci să sufere în halul ăsta! După atîția ani. într-adevăr!

POZZO *(plîngînd în hohote)*: Pe vremuri... era draguț cu mine... mă ajuta... mă distra... mă făcea mai bun... acum... mă ucide...

ESTRAGON *(către Vladimir)*: Vrea să-l înlocuiască?

VLADIMIR: Cum?

ESTRAGON: N-am înțeles dacă vrea să-l înlocuiască sau dacă nu mai vrea altul după el.

¹ ToaTe aceste personaje poartă pălă nîi-melon.

(32)

VLADIMIR: Nu cred.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Nu știu.

ESTRAGON: Trebuie să-l întrebăm.

POZZO *(calmat)*: Domnilor, nu știu ce m-a apucat. Vă cer iertare. Uitați totul. *(Din ce în ce mai stăpîn pe sine.)*

Nu prea știu ce-am spus, dar puteți fi siguri că nici un cuvînt nu era adevărat. *(Se îndreaptă, se bate în piept.)* Par eu omul pe care-l face cineva să sufere?

Nu, zău ! *(Se scotocește prin buzunare.)* Ce mi-am făcut pipa?

VLADIMIR: Frumoasă seară.

ESTRAGON: De neuitat.

VLADIMIR: Și încă nu s-a sfîrșit.

ESTRAGON: S-ar zice că nu.

VLADIMIR: Abia începe.

ESTRAGON: E teribil.

VLADIMIR: Te-ai crede la spectacol.

ESTRAGON: La circ.

VLADIMIR: La music-hall.

ESTRAGON: La circ.

POZZO: Dar ce mi-am făcut pipa?

ESTRAGON: Are haz! Și-a pierdut ciubucul!

Ride zgomotos.

VLADIMIR: Mă întorc.

Se îndreaptă spre culise.

ESTRAGON: în fundul culoarului, pe stînga.

VLADIMIR: Păstrează-mi locul.

Iese.

POZZO: Mi-am pierdut Abdulahul!

ESTRAGON (*strîmbîndu-se de rîs*): Să mori de rîs, nu alta!

POZZO (*ridicînd capul*): N-ai văzut cumva... (*Observă lipsa lui Vladimir, dezolat.*) Oh! A plecat!... Fără să-și ia rămas bun ! Nu e elegant! Ar fi trebuit să-l ții.

ESTRAGON: S-a ținut el, cît a putut.

POZZO: Oh! (*Scurtă pauză.*) Atunci e-n regulă!

ESTRAGON: Veniți încoace.

3 -

(33)

Așteptîndu-l pe Godot

POZZO: De ce?,

ESTRAGON: O să vedeți.

POZZO: Vreți să mă scol?

ESTRAGON: Veniți, veniți... repede...

Pozzo se ridică și merge spre Estragon.

ESTRAGON: Priviți.

POZZO: Ț! Ț! Ț! Ț!

ESTRAGON: 8-a terminat.

Vladimir revine posomorit, îi imbrîncește pe Lucky, răstoarnă scaunul cu o lovitură de picior, umblă de colo-colo, agitat.

POZZO: Nu-i mulțumit?

ESTRAGON: Ați pierdut o chestie formidabilă. Păcat.

Vladimir se oprește, ridică scaunul, își reia umbrelul, mai calm.

POZZO: Se potolește. (*Privire circulară.*) De altfel, totul se potolește, simt asta. Din slăvi coboară o liniște adîncă.

Ascultați. (*Ridică mina.*) Pan doarme.

VLADIMIR (*oprinduse*): Nu mai vine noaptea odată?

Toți trei privesc cerul.

POZZO: Nu țineți să plecați pînă nu vine?

ESTRAGON: Vedeți că... înțelegeți...

POZZO: Sigur, e firesc, e cît se poate de firesc. Și eu, în locul vostru, dacă aș avea întîlnire cu un Godin...

Godet... Godot... în sfîrșit, înțelegeți cu cine vreau să zic, aș aștepta să se facă întuneric beznă, înainte de-a renunța. (*Privește scaunul.*) Mi-ar place să mă așez iar, dar nu știu cum să fac.

ESTRAGON: Pot să vă ajut?

POZZO: Dacă mi-ai cere, poate.

ESTRAGON: Ce?

POZZO: Dacă mi-ai cere să mă așez.

ESTRAGON: V-ar ajuta?

POZZO: Așa mi se pare.

ESTRAGON: Hai, așezați-vă, domnule, vă rog.

(34)

POZZO: Nu, nu, nu-i nevoie. (*Scurtă pauză. Încet.*) Insistă un pic.

ESTRAGON: Zău, nu mai stați așa, în picioare, o să răciți.

POZZO: Crezi?

ESTRAGON: E absolut sigur.

POZZO: Fără îndoială că ai dreptate. (*Se așază.*) Mersi, dragul meu. Iată-mă reînstatat. (*Se uită la ceas.*) Dar

e timpul să vă părăsesc, dacă țin să nu întârzii.

VLADIMIR: Timpul s-a oprit pe loc.

POZZO (*punându-și ceasul la ureche*): Să nu crezi asta, domnule. Să nu crezi asta. (*Îșipune ceasul în buzunar.*)

Tot ce vrei, numai asta nu.

ESTRAGON (*către Pozzo*): Azi vede totul în negru.

POZZO: în afară de firmament. (*Rîde, mulțumit de ce a spus.*) Răbdare, o să vină și asta. Dar înțeleg, nu sîn-

teți de pe-aici, nu știți încă ce înseamnă un amurg, la noi. Vreți să vă spun eu? (*Tăcere, Estragon și Vladimir au reînceput să-și examineze unul gheata, celălalt pălăria. Pălăria lui Lucky cade, fără ca el să-și dea seama.*) Doresc să vă satisfac. (*Joc cu vaporizatorul.*)

Puțină atenție, vă rog. (*Estragon și Vladimir își continuă manejul, Lucky doarme pe jumătate, Pozzo pocnește din bici, neizbutind să scoată decît un sunet foarte slab.*) Ce are biciul ăsta? (*Se ridică și pocnește mai cu putere, pînă la urmă cu succes. Lucky tresare. Gheata lui Estragon și pălăria lui Vladimir le scapă din mîini. Pozzo aruncă biciul.*) Nu mai face doi bani biciul ăsta. (*Își privește auditoriul.*) Ce spuneam?

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: Dar nu mai stați așa, în picioare, o să crăpați.

POZZO: Adevărat. (*Se așază. Către Estragon.*) Cum te cheamă?

ESTRAGON (*prompt*): Catulle.

POZZO (*care n-a ascultat*): A, da, noaptea. (*Saltă capul.*)

Dar fiți un pic mai atenți, altfel n-o să mai ajungem niciodată la vreun rezultat. (*Privește cerul.*) Priviți.

(*Toți privesc cerul, în afară de Lucky, care a reînceput să moșăie. Pozzo, observînd, trage de funie.*) Privește cerul, porcule! (*Lucky dă capul pe spate.*) Bun. E de (35)

3*

ajuns. (*Ei coboară capetele.*) Ce-i oare atît de nefiresc?

în calitatea lui de cer? E pal și luminos ca oricare cer

la ora aceasta a zilei. (*Scurtăpauză.*) La această lati-

tudine. (*Scurtăpauză.*) Cînd e vremea frumoasă. (*Vocea*

îi devine cîntătoare.) Acum un ceas (*privește cerul,*

ton prozaic) aproximativ (*din nou ton liric*), după ce

ne-a turnat de la (*ezită, coboară tonul*), să zicem de la

zece dimineța (*ridică tonul*), fără răgaz, torente de

lumină roșie și albă, a început să-și piardă din stră-

lucire, să pălească (*gestul cu ambele mîini, care coboară*

treptat) cîte puțin, cîte puțin, pînă cînd (*pauză dra-*

matică, gest larg, orizontal, cu ambele mîini care se des-

part) pac! gata! nu se mai mișcă. (*Tăcere.*) Dar (*ri-*

dică o mîină dojenitoare) — dar, în dosul vîlului aces-

tuia de blîndețe și de calm (*ridică ochii spre cer, cei-*

lalți îl imită, în afară de Lucky) noaptea galopează

(*vocea îi devine mai vibrantă*) și va veni să se năpus-

tească peste noi (*pocnește din degete*) pfff! așa (*înspi-*

rația îl părăsește) în clipa cînd ne așteptam cel mai pu-

țin. (*Tăcere. Voce posomorîță.*) Așa se petrec lucrurile

pe ticălosul ăsta de pămînt.

Lungă tăcere.

ESTRAGON: Din moment ce sîntem preveniți.

VLADIMIR: Putem să avem răbdare.

ESTRAGON: Știm la ce ne putem aștepta.

VLADIMIR: N-avem de ce să ne îngrijorăm.

ESTRAGON: N-avem decît să așteptăm.

VLADIMIR: Sîntem obișnuiți.

Își ridică pălăria, se uită în ea, o scutură, o pune pe cap.

POZZO: Cum m-ați găsit? (*Estragon și Vladimir îl privesc fără să înțeleagă.*) Bun? Mediocru? Bunicel? Oarecare?

Rău cu adevărat?

VLADIMIR (*înțelegînd primul*): O, foarte bine, grozav de bine.

POZZO (*către Estragon*): Și dumneata, domnule?

ESTRAGON (*accent englezesc*): O, foarte bun, foarte, foarte bun.

(36)

POZZO (*cu elan*): Mulțumesc, domnilor! (*Scurtă pauză.*)

Am atîta nevoie de încurajare. (*Cugetă.*) Am fost puțin mai slab spre sfîrșit. N-ați observat?

VLADIMIR: O, poate, un pic de tot.

ESTRAGON: Am crezut că faceți dinadins.

POZZO: Fiindcă memoria mi-e defectuoasă.

ESTRAGON: Deocamdată, nu se întîmplă nimic.

POZZO (*dezolat*): Te plictisești?

ESTRAGON: Cam.

POZZO (*către Vladimir*): Și dumneata, domnule?

VLADIMIR: Nu ne omoară distracția.

Tăcere. Pozzo e în pragul unei lupte lăuntrice.

POZZO: Domnilor, ați fost... (*caută*)...cumsecade cu mine.

ESTRAGON: Da' de unde!

VLADIMIR: Ce idee!

POZZO: Ba da, ba da, ați fost corecți. Așa că mă întreb...

Ce-aș putea să fac la rîndul meu pentru oamenii aceștia de treabă care se plictisesc.

ESTRAGON: Un pol ar fi bine venit.

VLADIMIR: Nu sîntem cerșetori.

POZZO: Ce-aș putea face ca timpul să li se pară mai puțin lung, iată ce-mi spun. Le-am dat oase, le-am vorbit despre una și despre alta, le-am explicat amurgul, se înțelege. Și încă nu spun tot ce am de făcut. Dar e de-ajuns oare? Iată ce mă chinuie. E de-ajuns?

ESTRAGON: Măcar cinci franci.

VLADIMIR: Taci din gură.

ESTRAGON: Sînt pe cale.

POZZO: E oare de-ajuns? Fără îndoială. Dar sînt generos.

Așa mi-e felul. Astăzi. Cu-atît mai rău pentru mine.

(*Trage de funie. Lucky îi privește.*) Căci am să sufăr, e sigur. (*Fără săseridice, se pleacă și ia biciul.*) Ce preferați? Să joace, să cînte, să recite, să gîndească, să...

ESTRAGON: Cine?

POZZO: Cine! Parcă voi știți să gîndiți!

VLADIMIR: El gîndește?

POZZO: Perfect. Cu glas tare. Pe vremuri, gîndea chiar foarte drăguț, puteam să-l ascult ore și ore. Acum...

(37)

(*Se cutremură.*) în sfîrșit, n-am ce face. Așadar, vreți să ne gîndească ceva?

ESTRAGON: Mi-ar place mai mult să joace, ar fi mai vesel.

POZZO: Nu neapărat.

ESTRAGON: Nu-i așa, Didi, că ar fi mai vesel?

VLADIMIR: Mi-ar place să-l aud gîndind.

ESTRAGON: N-ar putea mai întîi să joace și pe urmă să gîndească? Dacă nu-i cer prea mult...

VLADIMIR (*lui Pozzo*): Se poate?

POZZO: Sigur, nimic mai ușor. E, de altfel, și ordinea fi -

rească.

Ris scurt.

VLADIMIR: Atunci să joace.

Tăcere.

POZZO (lui Lucky): Auzi?

ESTRAGON: Nu refuză niciodată?

POZZO: Vă explic imediat. (Lui Lucky.) Joacă, scîrbă!

Lucky lasă valiza și coșul, înaintează puțin spre rampă; se întoarce spre Pozzo. Estragon se scoală ca să privească mai bine. Lucky joacă puțin și se oprește.

ESTRAGON: Asta-i tot?

POZZO: Încă!

Lucky repetă aceleași mișcări, se oprește.

ESTRAGON: Uite drăcie! (Imită mișcările lui Lucky.) Aș putea să fac și eu ca el. (Imită mișcările lui Lucky, e cît pe-aci să cadă.) Cu un pic de antrenament.

VLADIMIR: E obosit.

POZZO: Pe vremuri dansa farandola, dansa din buric, dansa frecată, dansa jiga, fandangoul și hornpipe-ul.

Țopăia. Acum nu mai joacă decît ce-ați văzut. Și știți cum numește el dansul ăsta?

ESTRAGON: Moartea lampagiului.

VLADIMIR: Cancerul bătrînilor.

POZZO: Dansul plasei. Se crede încurcat într-o plasă.

(38)

VLADIMIR (cu tertipuri de est): E ceva...

Lucky se pregătește să se întoarcă spre povară.

POZZO (ca la un cal): Ptruuu!

Lucky încremenește.

ESTRAGON: Nu refuză niciodată?

POZZO: Am să vă explic eu. (Se caută prin buzunare.) Așteptați. (Caută.) Ce-am făcut para? (Caută.) Asta-i bună! (Face un cap năucit.) Mi-am pierdut pulverizatorul!

ESTRAGON (cu voce stinsă): Plămînul meu stîng e foarte slab. (Tușește ușor, cu glas tunător.) Dar plămînul meu drept e în stare perfectă!

POZZO (cu voce normală): Nu-i nimic, am să mă lipsesc de el. Ce vă spuneam? (Se gîndește.) Stați! (Se gîndește.)

Nemaipomenit! (Ridică fruntea.) Ajutați-mă!

ESTRAGON: Caut.

VLADIMIR: Și eu.

POZZO: Stați!

Toți trei își scot simultan pălăriile, își duc mina la frunte, se concentrează, crispați. Lungă tăcere.

ESTRAGON (triumfător): Aaaa !

VLADIMIR: A găsit.

POZZO (nerăbdător): Ei?

ESTRAGON: De ce nu-și lasă el bagajele jos?

VLADIMIR: Nu, nu!

POZZO: Ești sigur?

VLADIMIR: Păi asta ne-ați mai spus.

POZZO: V-am mai spus?

ESTRAGON: Ne-a mai spus?

VLADIMIR: De altfel, le-a lăsat jos.

ESTRAGON (privește spre Lucky): E-adevărat. Ei și?

VLADIMIR: Dacă a lăsat bagajele jos, e imposibil ca noi să fi întregat de ce nu le lasă.

POZZO: Bine gîndit!

ESTRAGON: Și de ce le-a lăsat?

POZZO: Asta e.

(39) .

VLADIMIR: Ca să joace.

ESTRAGON:¹ B-adevărat.

POZZO (*ridicînd mîna*): Stați! (*Scurtă pauză.*) Nici o vorbă! (*Scurtă pauză.*) Gata! (*își pune pălăria pe cap.*) Am găsit.

Estragon și Vladimir își pun și ei pălăriile.

VLADIMIR: A găsit.

POZZO: Iată cum se petrec lucrurile.

ESTRAGON: Despre ce e vorba? ^

POZZO: Ai să vezi. Dar e greu de spus.

VLADIMIR: Nu spuneți.

POZZO: O, n-avea teamă, am să reușesc. Dar vreau să fiu scurt, căci se face tîrziu. Și vă întreb, cum să fiu scurt și totodată clar? Lăsați-mă să mă gîndesc.

ESTRAGON: Fiți lung, ca să dureze mai puțin.

POZZO (*după ce s-a gîndit*): O să meargă. Vedeți, una din două...

ESTRAGON: Delirează.

POZZO: Sau îi cer ceva, fie să joace, fie să cînte, fie să gîndească...

VLADIMIR: Bine, bine, am înțeles.

POZZO: Dar nu-i cer nimic. Bun. Nu mă-nterupeți. Să zicem că-i cer să joace, de pildă. Ce se întîmplă atunci?

ESTRAGON: El începe să fluiera.

POZZO (*supărat*): Nu vă mai spun nimic. Mă înterupeți mereu.

VLADIMIR: Vă rog, continuați. Continuați, continuați, e pasionant.

POZZO: Insistați un pic.

ESTRAGON (*Impreunînd mîinile*): Vă implor, domnule, continuați-vă expunerea.

POZZO: Unde eram?

VLADIMIR: îi cereți să joace.

ESTRAGON: Să cînte.

POZZO: Așa e, îi cer să cînte. Și ce se întîmplă atunci? Sau cîntă, după cum i-am cerut, sau, în loc să cînte, după cum i-am cerut, începe să joace, de pildă, sau să gîndească, sau să...

(40)

VLADIMIR: E clar, e clar, continuați.

ESTRAGON: Ajunge!

VLADIMIR: Totuși astă-seară face tot ce-i cereți.

POZZO: Ca să mă înduioșeze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON: Astea-s gogoși.

VLADIMIR: Nu e sigur.

ESTRAGON: O să ne spună acum că nu-i pic de adevăr în _ce spune. .

VLADIMIR (*lui Pozzo*): Dumneavoastră nu protestați?.

POZZO: Sînt obosit.

ESTRAGON: Nu se întîmplă nimic, nu vine nimeni, nu pleacă nimeni, e cumplit.

VLADIMIR (*lui Pozzo*): Spuneți-i să gîndească.

POZZO: Dă-i pălăria.

VLADIMIR: Pălăria lui?

POZZO: Fără pălărie nu poate să gîndească.

VLADIMIR (*lui Estragon*): Dă-i pălăria.

ESTRAGON: Eu! După lovitura pe care mi-a tras-o! Nici în ruptul capului!

VLADIMIR: Am să i-o dau eu.

Nu se mișcă.

ESTRAGON: Să și-o ia singur.

POZZO: E mai bine să i se dea.

VLADIMIR: I-o dau eu.

Ridică pălăria și i-o întinde lui Lucky de la distanță. Lucky nu se clintește.

POZZO: Trebuie să i-o pui.

ESTRAGON (lui Pozzo): Spuneți-i să și-o ia.

POZZO: E mai bine să i-o pui.

VLADIMIR: Am să i-o pun.

Îi dă ocol lui Lucky, cu prudență, se apropie încetîșor, pe la spate, îi pune pălăria pe cap și se trage repede înapoi. Lucky nu se clintește. Tăcere.

ESTRAGON: Ce mai așteaptă?

(41)

POZZO: Dați-vă la o parte. (Estragon și Vladimir se depărtează de Lucky, Pozzo trage de funie. Lucky îi privește.)

Gîndește porcule (Pauză scurtă, Lucky începe să joace.) Oprește-te! (Lucky se oprește.) Apropie-te! (Lucky vine spre Pozzo.) Acolo! (Lucky ze oprește.) Gîndește!

Scurtă pauză.

LUCKY: Pe de altă parte, în ceea ce privește...

POZZO: Oprește-te! (Lucky tace.) înapoi! (Lucky se dă înapoi.) Acolo! (Lucky se oprește.) Hăis! (Lucky se întoarce spre public.) Gîndește!

LUCKY (glas monoton): Dată fiind existența așa cum țîșnește din recente lucrări publice ale lui

Poinçon și Wattmann ale unui Dumnezeu, per-

sonal cua cua cua cua cu barbă albă cuacua

în afara timpului întinderii care din înăl-

țimea divinei sale apatii, a divinei sale atambii

a divinei sale afazii, ne iubește cu cîteva

excepții, nu se știe de ce dar asta va ^veni și

suferă după exemplul divinei Miranda eu

cei care sînt nu se" știe de ce dar 'avem timp

în zbugium în focuri ale căror focuri flăcările

măcar să dureze un pic și cine se poate îndoi

vor pune la sfîrșitfocul la grinzi adică vor duce'

infernul în văzduhul atît de albastru_uneori și

astăzi ș_ calm atît de calm de un calm care dacă

Atenție este intermitent este totuși binevenit dar să nu

susținută anticipăm și dat fiind pe de altă parte că în

din partea urma unor cercetări neterminate să nu antici-

lui Estra păm cercetări neterminate dar totuși premiate

gon și Vla- de Acacacacademia de Antropopopopometrie

dimir. din Berne en Bresse de Testu și Conard a

D£S£u_r_a^ stabilit fără altă posibilitate de eroare decît

iare și silă cea aferentă calculelor umane că în ciuda cer-

la Pozzo. cetărilor neterminate și terminate ale lui Testu

și Conard fiind stabilit bilit bilit ceea c

mează ce urmează ce urmează adică da

să nu anticipăm nu se știe de ce în urm ""

(42)

Primele murmure ale lui Estragon și Vladimir Suferință crescînd la Pozzo. Estragon și Vladimir se calmează, reîncep să asculte. Pozzo se agită ^din ce în ce și geme tot mai tare.

rilor lui Poinçon și Wattmann pare tot atît de

clar atît de clar încît înoît în vederea muncilor

grele ale lui Fartov și Belcher neterminate ne-

terminate nu se știe de ce de Testu și Conard

neterminate neterminate reiese" că omul con-

trar părerii contrare că omul în Bresse de Testu

și Conard că omul în sfîrșit pe scurt că omul pe

scurt în sfîrșit în ciuda progresului Xadimentăției

și al eliminației deșeurilor este pe cale să slăbească și în același timp paralel nu se știe de ce în ciuda culturii fizice a practicării sporturilor* precum precum precum tenisul fotbalul cursele pe jos și pe bicicletă natația călăria aviația conația tenisul comoția patinajul și pe gheață și pe asfalt tenisul aviația sporturile sporturile de iarnă de vară de toamnă și toamnă tenisul pe iarbă pe brad și pe pământ bătătorit aviația tenisul hockeyul pe pământ pe mare și în aer. penicilina _ș_ L_ succedaneele pe scurt reiau în același timp paralel de a micșora, nu se știe de ce în ciuda tenisului reiau aviația golful atât cu nouă cît și cu optsprezece găuri tenisul pe gheață pe scurt nu se știe de ce în Seine et Oise Seine-et-Marne Marne et Oise adică în același timp paralel nu se știe de ce a slăbit a se micșora reiau Oise Marne pe~"scurt "paguba pe cap de om de la moartea lui Yallaic£_ fiind circa de două degete suta de grame pe cap de om circa în medie aproximativ în cifre rotunde bine cîntărite dezbrăcat în Normandie nu se știe de ce pe scurt în sfîrșit puțin importă faptele vorbesc și considerînd pe de altă parte ceea ce este și mai grav că reiese ceea ce este încă și mai grav că la lumina lumina experiențelor în curs ale lui Steinweg și Petermann reiese ceea ce este și mai grav mai grav la lumina experiențelor părăsite de Steinweg și Petermann că la țară la munte și la malul mării și al cursurilor de apă și de foc aerul este același și pămîntul adică

(43)

Exclamațiile lui

Vladimir și Estragon. Pozzo se ridică dintr-un salt, trage de lunie. Toți strigă, Lucky, tras de fund, se clatină, urlă. Toți se aruncă pe Lucky, care se zbate și își urlă textul.

aerul și pămîntul prin gerurile mari ale aerului și pămîntul face pentru pietre prin marile geruri vai în a șaptea *eră a lor eterul pămîntul* marea geruri pentru pietre în marile străfunduri ale marilor geruri pe mare pe pămînt și în aere reiau nu se știe de ce în ciuda tenisului faptele vorbesc nu se știe de ce reiau următorul pe scurt în fine vai următorul pentru pietrele cine poate să se îndoiască reiau dar să nu anticipăm reiau capul totodată paralel nu se știe de ce în ciuda tenisului următorul barba flăcărilor plînsurile pietrele atât de albastre și calme vai capul capulcapul capul în Normandie în ciuda tenisului muncilor grele părăsite neterminate mai grav pietrele pe scurt reiau vai vai părăsite neterminate capul capul în Normandie în ciuda tenisului capul vai pietrele Conard Conard *(Toți se aruncă grămadă peste el.) (Lucky mai vociferează un timp.)* Tenis!... Pietrele!... atât de calme!... Conard!... Neterminate!...

POZZO: Luați-i pălăria!

Vladimir smulge pălăria lui Lucky

și cade _1_ Mare tăcere. învingătorii gîfîie din greu.

ESTRAGON: Sînt răzbunat.

Vladimir privește îndelung pălăria lui Lucky, se uită în ea.

POZZO: Dă-o încoace! Smulge pălăria din mîinile lui Vladimir, o aruncă pe pămînt, sare pe ea-Aşa nu o să mai gîndească]

VLADIMIR: Dar o să se poată orienta?

POZZO: Am să-l orientez eu. (îi trage cîteva lovituri de picior lui Lucky.) Sus! Porcule

ESTRAGON: Poate căe mort.

VLADIMIR: O să-l omorîți.

POZZO: Dreptî! Lepădătură! (Trage de funie. Lucky alu^ necă puțin. Către Estragon și Vladimir.) Ajutați-mă.

(44)

VLADIMIR: Dar cum?

POZZO: Ridicați-l!

Estragon și Vladimir îl pun pe Lucky pe picioare și îl sprijină o clipă, apoi îi dau drumul. Lucky cade iar.

ESTRAGON: Face dinadins.

POZZO: Trebuie sprijinit. (Scurtă pauză.) Hai, hai, ridicați-l!

ESTRAGON: M-am plictisit.

VLADIMIR: Hai, să mai încercăm o dată.

ESTRAGON: Drept cine ne ia?

VLADIMIR: Hai.

îl ridică, amîndoi pe Lucky, îl susțin.

POZZO: Să nu-l scăpați! (Estragon și Vladimir se clatină.)

Nu vă mișcați! (Pozzo se duce să ia valiza și coșul și le aduce spre Lucky). Țineți-l bine! (Pune valiza în mîna lui Lucky, care îi dă imediat drumul.) Nu-i dați drumul! (Reîncepe. Încet, încet, la atingerea valizei, Lucky își revine și degetele i se strîng pînă la urmă pe mîner.) Mai țineți-l! (Același joc cu coșul.) Gata. Pu-teți să-i dați drumul. (Estragon și Vladimir se depărtează de Lucky, care se poticnește, se clatină, [se încovoaie, dar rămîne în picioare, cu valiza și coșul în mînă. Pozzo se dă înapoi, pocnește din bici.] înainte! (Lucky înaintează.) înapoi! (Lucky se dă înapoi.) Stînga-m-prejur! (Lucky face întoarcerea.) Gata. Poate să umble. (întorcîndu-se spre Estragon și Vladimir.) Mulțumesc,, domnilor, și dați-mi voie să vă... (Se scotocește prin buzunare... să vă urez... (Se scotocește.) Asta-i bună! (Fața îi e răvășită.) Era un ceas cu capac, arăta și secunde. Mi-l dăduse¹ bunicul (Se scotocește.) Te pomenești că a căzut. (Caută pe jos, ca și Vladimir și Estragon. Pozzo întoarce cu piciorul resturile pălăriei lui Lucky.) Asta-i bună!

VLADIMIR: Să nu fie în buzunarul de la vestă.

POZZO: Așteptați! (Se frînge în două, își apropie capul de pîntece. Ascultă.) N-aud nimic! (Le face semn să se

(45)

apropie.) Veniți să vedeți. (Estragon și Vladimir vin spre el, se apleacă pe pîntecul lui. Tăcere.) Mi se pare \ că ar trebui să i se audă tic-tac-ul.

VLADIMIR: Liniște! ~~

Toți ascultă, aplecați.

ESTRAGON: Eu aud ceva.

POZZO: Unde?

VLADIMIR: E ini,ma.

POZZO (drSamăgl/T): Pe dracu !

VLADIMIR: Liniște!

Toți ascultă.

ESTRAGON:

Se ridică toți.

POZZO *iCare din voi pute în halul ăsta?*

^ ESTRAGON•(Lui îi pute gura^ mie picioarele

POZZO: Am să vă părăsesc

ESTRAGON: Și ceasul cu capac?

POZZO: Probabil că l-am lăsat la castel.

ESTRAGON: Atunci adio.

POZZO: Adio.

VLADIMIR: Adio.

ESTRAGON: Adio.

Tăcere. Nu se mișcă nimeni.

VLADIMIR: Adio.

POZZO: Adio.

ESTRAGON: Adio.

Tăcere.

POZZO: Și vă mulțumesc.

VLADIMIR: Noi vă mulțumim.

POZZO: N-aveți pentru ce.

ESTRAGON: Ba da.

POZZO: Ba nu.

VLADIMIR: Ba da.

POZZO: Ba nu.

Tăcere.

(46)

POZZO: Dar nu reușesc... (*Șovăie.*)...SĂ plec.

ESTRAGON: Așa-i viața.

Pozzo se întoarce, se depărtează de Lucky, spre culise, dînd drumul funiei treptat-treptat.

VLADIMIR: Ați pornit în sens invers.

[POZZO: Trebuie să-mi fac vînt. (*Ajuns la capătul funiei, adică la culise, se oprește, se întoarce, strigă.*) La O parte!

(*Estragon și Vladimir se aranjează spre fundal, privesc spre Pozzo.*) Înainte!

Lucky nu se mișcă.

ESTRAGON: înainte!

VLADIMIR: înainte!

Pocnet de bici. Lucky se pune în mișcare.

POZZO: Mai repede! (*Iese din culise, traversează scena în urma lui Lucky. Estragon și Vladimir își scot pălăriile, își fac semne cu mina. Lucky iese. Pozzo pocnește din funie și din bici.*) Mai repede! Mai repede! (*în clipa cînd să dispară la rîndul său, Pozzo se oprește, se întoarce. Funia se întinde. Zgomotul lui Lucky care cade.*) Scaunul! (*Vladimir se duce de ia scaunul și i-l dă lui Pozzo, care-l aruncă spre Lucky.*) Adio!

TRAGON și VLADIMIR (*făcînd semne cu mina*): Adio! Adio!

POZZO: Sus! Porcule! (*Zgomotul lui Lucky care se ridică.*) înainte! (*Pozzo iese. Pocnete de bici.*) Adio! Mai repede! Porcule! Dieeee! Adio!

Tăcere.

LADIMIR: Așa, a trecut timpul.

ESTRAGON: Ar fi trecut el și altfel.

Da, dar mai puțin repede.

Pauză.

TRAGON: Ce facem acum?

LADIMIR: Habar n-am.

TRAGON: Să plecăm.

(47)

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: îl așteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.
Pauză.
VLADIMIR: S-au schimbat mult.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Ăștia doi.
ESTRAGON: Așa, așa, să mai stăm nițeluș de vorbă.
VLADIMIR: Nu-i așa că s-au schimbat mult?
ESTRAGON: Probabil. Numai noi nu izbutim să ne schimbăm.
VLADIMIR: Probabil? E sigur. I-ai văzut bine?
ESTRAGON: Dacă vrei. Dar eu nu-i cunosc.
VLADIMIR: Ba da, îi cunoști.
ESTRAGON: Ba nu.
VLADIMIR: îți spun eu că-i cunoaștem. Tu uiți tot.
(Scurtă pauză.) Doar dacă n-or fi aceiași.
ESTRAGON: Ca dovadă, nici ei nu ne-au recunoscut.
VLADIMIR: Asta nu înseamnă nimic. Și-apoi, pe noi m ne recunoaște niciodată nimeni.
ESTRAGON: Destul. Ceea ce... Au ! *(Vladimir nu se mișcă.*
Au!
VLADIMIR: Doar dacă n-or fi aceiași. •
ESTRAGON: Didi! Celălalt picior!
Se îndreaptă șehiopătînd spre locul unde se afla
la ridicarea cortinei.
VOCE ÎN CULISE: Domnule!
Estragon se oprește. Amîndoi privesc în direcții
vocii.
ESTRAGON: începe din nou.
VLADIMIR: Vino încoace, băiete.
Intră un băiat sfios. Se oprește.
BĂIATUL: Domnul Albert?
VLADIMIR: Eu sînt.
ESTRAGON: Ce dorești?
(48)
VLADIMIR: Apropie-te!
Băiatul nu se mișcă.
ESTRAGON *(cu putere)*: Apropie-te, n-auzi?
Băiatul se apropie sfios, se oprește.
VLADIMIR: Ce e?
BĂIATUL: Domnul Godot...
Tace.
VLADIMIR: Firește. *(Scurtă pauză.)* Apropie-te.
Băiatul nu se mișcă.
ESTRAGON *(cu putere)*: Apropie-te, n-auzi? *(Băiatul se*
apropie cu teamă, se oprește.) De ce vii așa de tîrziu?
VLADIMIR: Ai să ne spui ceva din partea domnului Godot?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Dă-i drumu'!
ESTRAGON: De ce vii așa de tîrziu?
Băiatul se uită cînd la unul, cînd la altul, ne-
știind cui să răspundă.
VLADIMIR *(lui Estragon)* **Lasă-l** în pace.
ESTRAGON *(lui Vladimir)*: Lasă-mă tu dracului în pace.
(Apropiindu-se de băiat.) Știi cît e ceasul?
BĂIATUL *(dîndu-se înapoi)*: Nu-i vina mea, domnule.
ESTRAGON: Te pomenești c-o fi a mea.
BĂIATUL: Mi-era frică, domnule.
ESTRAGON: Frică, de ce? De noi? *(Scurtă pauză.)* Răspunde !
VLADIMIR: înțeleg. L-au speriat ceilalți.

ESTRAGON: De cît timp ești aici?
 BĂIATUL: De adineauri, domnule.
 VLADIMIR: Ți-a fost frică de bici?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 VLADIMIR: De strigăte?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 VLADIMIR: De cei doi domni?
 BĂIATUL: Da, domnule.
(49)
 VLADIMIR: Îi cunoști?
 BĂIATUL: Nu, domnule.
 VLADIMIR: Ești de pe-aici?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 ESTRAGON: Toate astea sînt minciuni! *(îl apucă pe băiat de mîini și îl zgîlțîie.)* Spune adevărul!
 BĂIATUL *(tremurînd)*: Păi, am spus adevărul, domnule
 VLADIMIR: Lasă-l în pace odată! Ce ai? *(Estragon lasă băiatul, se dă înapoi, își acoperă fața cu palmele. Vladi - mir și băiatul îi privesc. Es tragon își descoperă fața, descompus.)* Ce ai?
 ESTRAGON: Sînt nenorocit.
 VLADIMIR: Nu zău! De cînd?
 ESTRAGON: Uitasem.
 VLADIMIR: Memoria ne joacă asemenea feste.
Estragon vrea să vorbească, dar renunță și se duce șchiopătînd, se așază și începe să se descalțe. Către băiat.
 ESTRAGON: Ei?
 BĂIATUL: Domnul Godot...
 VLADIMIR *(întrerupîndu-l)*: Te-am mai văzut eu, nu-i așa?
 BĂIATUL: Nu știu, domnule.
 VLADIMIR: Tu nu mă cunoști?
 BĂIATUL: Nu, domnule.
 VLADIMIR: Tu nu mă cunoști?
 BĂIATUL: Nu, domnule.
 VLADIMIR: N-ai venit și ieri?
 BĂIATUL: Nu, domnule.
 VLADIMIR: E prima dată cînd vii?
 BĂIATUL: Da, domnule.
Tăcere.
 VLADIMIR: Așa zici tu. *(Scurtă pauză.)* Hai, continuă.
 BĂIATUL *(pe nerăsuflăte)*: Domnul Godot mi-a spus să vă spun că n-o să vină astă-seară, dar că mîine vine sigur.
 VLADIMIR: Atît?
 BĂIATUL: Da, domnule.
(50)
 VLADIMIR: Lucrezi la domnul Godot?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 VLADIMIR: Și ce faci?
 BĂIATUL: Sînt cu caprele, domnule.
 VLADIMIR: E cumsecade cu tine?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 VLADIMIR: Nu te bate?
 BĂIATUL: Nu, domnule, pe mine nu.
 VLADIMIR: Dar pe cine bate?
 BĂIATUL: Pe frate-meu, domnule.
 VLADIMIR: A! Ai un frate?
 BĂIATUL: Da, domnule.
 VLADIMIR: Și ce face?
 BĂIATUL: E cu oile, domnule.
 VLADIMIR: Și de ce nu te bate pe tine?
 BĂIATUL: Nu știu, domnule.
 VLADIMIR: I-oi fi drag.
 BĂIATUL: Nu știu, domnule.
 VLADIMIR: Îți dă să mănînci destul? *(Băiatul ezită.)* Îți

dă să mănânci bine?

BĂIATUL: Destul de bine, domnule.

VLADIMIR: Nu ești nenorocit? (*Băiatul ezită.*) Auzi?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Și?

BĂIATUL: Nu știu, domnule.

VLADIMIR: Nu știi dacă ești nenorocit sau nu?

BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: Ca și mine. (*Scurtă pauză.*) Unde dormi?

BĂIATUL: În pod, domnule.

VLADIMIR: Cu frate-tău?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: În fin?

BĂIATUL: Da, domnule.

Pauză.

VLADIMIR: Bine, du-te.

BĂIATUL: Ce să-i spun domnului Godot?

(51)

4*

VLADIMIR: Spune-i că... (*ezită*) spune-i că ne-ai văzut.

(*Scurtă pauză.*) Ne-ai văzut bine, nu-i așa?

BĂIATUL: Da, domnule.

Se dă înapoi, șovăie, se întoarce și iese în goană.

Lumina începe să scadă brusc. într-o clipă se înnoptează.

Luna se înalță pe cer, rămâne nemișcată, scaldând scena într-o lumină argintie.

VLADIMIR: În sfârșit! (*Estragon se ridică și merge spre Vladimir, cu amândouă ghetetele în mână. Le pune lângă rampă, se ridică și privește luna.*) Ce faci?

ESTRAGON: Fac ca și tine, mă uit la gălbejita asta.

VLADIMIR: Voiam să te întreb ce faci cu ghetetele?

ESTRAGON: Le las aici. (*Scurtă pauză.*) O să vină un altul, tot așa... tot așa... ca mine, dar cu picior mai mic, și-au să-l facă fericit.

VLADIMIR: Dar nu poți să umbli desculț.

ESTRAGON: Și Isus a umblat desculț.

VLADIMIR: Isus! Ce-ți veni cu Isus? Doar n-oi fi avînd de gînd să te compari cu el!

ESTRAGON: De cînd mă știu mă compar cu el.

VLADIMIR: Dar acolo era cald! Era plăcut!

ESTRAGON: Da. Și se răstigne la iuțeală.

VLADIMIR: Nu mai avem ce căuta aici.

ESTRAGON: Nici în altă parte.

VLADIMIR: Zău, Gogo, nu fi și tu așa. Mîine totul o să fie bine.

ESTRAGON: Cum adică?

VLADIMIR: N-ai auzit ce-a spus băiatul?

ESTRAGON: Nu.

VLADIMIR: A spus că Godot o să vină sigur mîine. (*Scurtă pauză.*) Asta nu-ți spune nimic?

ESTRAGON: Atunci n-avem decît să așteptăm aici.

VLADIMIR: Ești nebun! Trebuie să ne adăpostim undeva.

(*Îl ia pe Estragon de braț.*) Hai!

Îl trage. Estragon cedează la început, apoi se împotrivește. Se opresc amîndoi.

(52)

ESTRAGON (*privind copacul*): Păcat că n-avem un capăt de funie.

VLADIMIR: Hai! Se lasă frig.

Îl trage. Același joc.

ESTRAGON: Adu-mi aminte să aduc o funie, mîine.

VLADIMIR: Bine. Hai!

Îl trage. Același joc.

ESTRAGON: De cît timp sîntem noi mereu împreună?

VLADIMIR: Habar n-am. Să tot fie vreo cincizeci de ani.

ESTRAGON: Ți-aduci aminte ziua cînd m-am aruncat în Durance?

■»

VLADIMIR: Era pe vremea culesului.
ESTRAGON: Tu m-ai scos din apă.
VLADIMIR: Toate astea sînt moarte și -ngropate.
ESTRAGON: Hainele mi s-au uscat la soare.
VLADIMIR: Lasă, nu te mai gîndi, Hai!
Același joc.
ESTRAGON: Mai stai!
VLADIMIR: Mi-e frig.
ESTRAGON: Mă-ntreb dacă n-am fi făcut mai bine să ră-
mînem singuri, fiecare de partea lui. (*Scurtă pauză.*)
Nu eram făcuți pentru același drum.
VLADIMIR (*fără să se supere*): Asta nu-i sigur.
ESTRAGON: Nu, nimic nu-i sigur.
VLADIMIR: Dacă tu crezi că așa e mai bine, pute m să ne
despărțim.
ESTRAGON: Acum nu mai face.
Tăcere.
VLADIMIR: Adevărat, acum nu mai face.
ESTRAGON: Atunci, mergem?
VLADIMIR: Să mergem.
Nu se clintesc.

(53)

ACTUL II

A doua zi. Aceeași oră. Același loc.
Ghetele lui Estragon, lîngă rampă, cu tocurile
lipite, cu virfurile depărtate, pălăria lui Lucky pe locul ei.
Copacul e plin de frunze.
Intră Vladimir, vioi. Se oprește și privește îndelung
arborele. Apoi, brusc, începe să străbată scena în toate
sensurile. Rămlne din nou nemișcat în fața ghetelor, se
apleacă, ia una, o examinează, o miroase de parcă ar
adulmeca o urmă, o repune cu grijă la locul ei. își reia
plimbarea precipitată. Se oprește lîngă culisa dreaptă,
privește îndelung în zare, cu palma pusă deasupra ochilor.
Umblet. Se oprește lîngă culisa stîngă.

Același joc.

Umblet. Se oprește brusc, își pune palmele lipite pe
piept, își dă capul pe spate și începe să cînte cît îl ține
gura.

VLADIMIR: Un cîine vrea să fure
(*Fiindcă a luat un ton prea jos, se oprește, tușește și*
reîncepe ceva mai sus.)

Un cîine vrea să fure
Cîrnatul din dulap
Dar șefu' îl croiește
Cu polonicu-n cap.
Iar ceilalți cîini la groapă
îl cară în sicriu...
(*Se oprește, se gîndește un pic, reia:*)

(54)

Iar ceilalți cîini la groapă
îl cară în sicriu
Și-i pun la cap o cruce
Și peste cruce scriu:
Un cîine vrea să fure
Cîrnatul din dulap
Dar șefu' îl croiește
Cu polonicu-n cap.
Iar ceilalți cîini la groapă
îl cară în sicriu...
(*Se oprește. Același joc.*)
îl cară în sicriu...

Tăcere. Rămîne un moment nemişcat, apoi începe să străbată febril scena în toate sensurile. Se oprește din nou în fața copacului, umblă de colo-colo prin fața ghetelor, aleargă la culisa stîngă, privește în zare, aleargă la culisa dreaptă, privește în zare. În momentul acesta, Estragon intră prin culisa stîngă, desculț, cu capul plecat, și 'traversează lent scena. Vladimir se întoarce și îl vede.

VLADIMIR: Iar tu ! *(Estragon se oprește, dar nu ridică capul. Vladimir vine spre el.)* Vino să te pup !

ESTRAGON: Nu mă atinge!

Vladimir se oprește din mers, abătut. Tăcere.

VLADIMIR: Vrei să plec? *(Scurtă pauză.)* Gogo! *(Scurtă pauză. Vladimir îl privește cu atenție.)* Te-au bătut? *(Scurtă pauză.)* Gogo!

ESTRAGON *tace mai departe cu capul plecat.*

VLADIMIR: Unde ți-ai petrecut noaptea!

Tăcere. Vladimir înaintează.

ESTRAGON: Nu mă atinge! Nu mă-ntreba nimic! Nu-mi spune nimic! Rămîi cu mine!

VLADIMIR: Te-am părăsit eu vreodată?

ESTRAGON: Tu m-ai lăsat să plec.

VLADIMIR: Uită-te la mine. *(Estragon nu se mișcă. Cu glas tunător.)* Uită-te la mine cînd îți spun!

Estragon ridică ochii. Se privesc amîndoi îndelung, dîndu-se înapoi, apropiindu-se iar și plecînd capul
(55)

ca în fața unui obiect de artă. Se apropie unul de altul, tremurînd din ce în ce mai mult, apoi deodată se îmbrățișează, bătîndu-se cu palma pe spate. Sfîrșitul îmbrățișării. Estragon nemaîfiind sprijinit, e cît p-acî să cadă.

ESTRAGON: Ce zi!

VLADIMIR: Cine te-a snopit în halul ăsta? Povestește-mi.

ESTRAGON: S-a mai dus o zi...

VLADIMIR: Încă una.

ESTRAGON: Pentru mine e sfîrșită, orice s-ar mai întîmpla. *(Tăcere.)* Adineaori cîntai, te-am auzit.

VLADIMIR: E-adevărat, mi-aduc aminte.

ESTRAGON: Asta m-a mîhnit. E singur, îmi ziceam, mă crede plecat pentru totdeauna, și cîntă.

VLADIMIR: Nu poți să fii vesel sau trist la comandă. M-am simțit toată ziua într-o formă grozavă. *(Scurtă pauză.)*

Nu m-am trezit azi-noapte nici măcar o dată.

ESTRAGON *(trist)*: Vezi, te piși mai bine cînd nu sînt lîngă tine.

VLADIMIR: Îți simțeam lipsa — și în același timp eram mulțumit. Nu-i curios?

ESTRAGON *(jignit)*: Mulțumit?

VLADIMIR *(după ce s-a gîndit)*: Poate că nu-i chiar ăsta cuvîntul.

ESTRAGON: Și acum?

VLADIMIR *(după ce a reflectat)*: Acum... *(vesel)* iată-te... *(neutru)* iată-ne... *(trist)* iată-mă.

ESTRAGON: Vezi, te simți mai puțin bine cînd sînt eu aici. Și eu mă simt mai bine singur.

VLADIMIR *(întepat)*: Atunci de ce te-ai mai întors?

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR: Eu știu. Fiindcă nu știi să te aperi. Eu nu i-ai fi lăsat să te bată.

ESTRAGON: N-ai fi putut să-i împiedici.

VLADIMIR: De ce?

ESTRAGON: Erau zece.

VLADIMIR: Nu, vreau să zic că te-aș fi împiedicat să le dai motiv să te bată.

ESTRAGON: Nu făceam nimic.

VLADIMIR: Atunci de ce te-au bătut?

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR: Nu, Gogo, vezi, sînt lucruri care ție îți scapă, dar care mie nu-mi scapă. Trebuie să le simți.

ESTRAGON: Îți spun că nu făceam nimic.

VLADIMIR: Tot ce se poate. Dar există și maniera, felul în care nu faci nimic, dacă ții la pielea ta. În fine, să nu mai vorbim de asta. Te-ai întors și mă simt foarte mulțumit.

ESTRAGON: Erau zece.

VLADIMIR: În fond, și tu trebuie să fii mulțumit. Mărtu - risește.

ESTRAGON: Mulțumit, de ce?

VLADIMIR: Că m-ai regăsit.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Spune așa, chiar dacă nu e adevărat.

ESTRAGON: Ce trebuie să spun?

VLADIMIR: Spune: sînt mulțumit.

ESTRAGON: Sînt mulțumit.

VLADIMIR: Și eu.

ESTRAGON: Și eu.

VLADIMIR: Sîntem mulțumiți.

ESTRAGON: Sîntem mulțumiți. (*Tăcere.*) Și acum, cînd sîntem mulțumiți, ce facem?

VLADIMIR: Îl așteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat.

Tăcere.

VLADIMIR: De ieri e ceva nou aici.

ESTRAGON: Și dacă nu vine?

VLADIMIR (*după o clipă de neînțelegere*): O să vedem. (*Scurtă pauză.*) Îți spun că de ieri e ceva nou aici.

ESTRAGON: Totul picură.

VLADIMIR: Uită-te la copac.

ESTRAGON: Cine s-a fript cu ciorbă... ■

VLADIMIR: Copacul. Îți spun să te uiți la el.

Estragon privește copacul.

ESTRAGON: Ieri nu era aici?

VLADIMIR: Ba da. Tu nu-ți amintești. Era cît p«-aci să

(56)

(57)

ne spînzurăm de el. (*Se glîndește.*) Da, așa e. (*Despărțind silabele.*) Să ne spîn-zu-răm. Dar tu n-ai vrut. Nu-ți amintești?

ESTRAGON: Ai visat.

VLADIMIR: Se poate să fi uitat de ieri pînă azi?

ESTRAGON: Așa sînt eu. Sau uit imediat, sau nu uit nici odată.

VLADIMIR: Și Pozzo, și Lucky? I-ai uitat și pe ei?

ESTRAGON: Pozzo și Lucky?

VLADIMIR: A uitat tot.

ESTRAGON: Îmi amintesc de-un huligan care mi-a ars cîteva șuturi. Pe urmă a făcut pe tîmpitu'.

VLADIMIR: Era Lucky!

ESTRAGON: Asta mi-amintesc. Dar cînd s-a întîmplat?

VLADIMIR: Și de celălalt, care îl mîna, nu-ți aduci aminte?

ESTRAGON: Mi-a dat oase.

VLADIMIR: Era Pozzo.

ESTRAGON: Și zici că astea s-au întîmplat ieri?

VLADIMIR: Mai întreb!

ESTRAGON: Și aici?

VLADIMIR: Păi sigur! Nu recunoști?

ESTRAGON (*subit furios*): Să recunosc! Ce e de recunoscut? Mi-am trăit porcăria asta de viață în mijlocul nisipurilor. Și tu mai vrei să văd nuanțe! (*Privire*

circulară.) Uită-te la gunoiul ăsta! Nu m-am clintit niciodată din el.

VLADIMIR: Calm, calm!

ESTRAGON: Atunci lasă-mă dracului în pace cu peisajele tale cu tot. Vorbește-mi de subsol.

VLADIMIR: Oricum, n-o să-mi spui tu mie că locul ăsta (*gest*) seamănă cu Vaocluse. E, totuși, o mare deosebire.

ESTRAGON: Vaocluse! Ți-a pomenit cineva de Vaocluse?

VLADIMIR: Păi n-ai fost și tu în Vaocluse?

ESTRAGON: Da' de unde! N-am călcat în viața mea prii Vaocluse. Îți spun că mi-am tîrît toată scursoare; asta de viață aici! Aici! în Cacaocluse!

(58)

VLADIMIR: Totuși, mi-aș pune mîna-n foc c-am fost împreună în Vaocluse. Am lucrat la culesul viilor, da, la unu' Bonnelly, în Roussillon.

ESTRAGON (*mai calm*): Tot ce se poate. Eu n-am observat.

VLADIMIR: Dar acolo totul e roșu!

ESTRAGON (*sătul*): Îți spun că n-am observat nimic!

Tăcere. Vladimir oftează adînc.

VLADIMIR: Greu e de trăit cu tine, Gogo.

ESTRAGON : Ar fi mai bine să ne despărțim.

VLADIMIR: Mereu spui așa. Și de fiecare dată te reîntorci. *Tăcere.*

ESTRAGON: De fapt, ar trebui să mă ucizi, ca pe celălalt.

VLADIMIR: Care celălalt? (*Scurtă pauză.*) Care celălalt?

ESTRAGON: Ca pe miliardele de ceilalți.

VLADIMIR (*sentențios*): Fiecare cu cruciulița lui. (*Of-tează.*) În timpul micimii de-acum și-a scurtului de-apoi.

ESTRAGON: Deocamdată, să-ncercăm să discutăm, fără să ne exaltăm, fiindcă nu sîntem în stare să tăcem.

VLADIMIR: E-adevărat, sîntem nesecătuiți.

ESTRAGON: Asta ca să nu gîndim.

VLADIMIR: Avem scuze.

ESTRAGON: Ca să nu auzim.

VLADIMIR: Avem motive.

ESTRAGON: Toate vocile moarte.

VLADIMIR: Vocile moarte au zgomot de aripi.

ESTRAGON: De frunze.

VLADIMIR: De nisip.

ESTRAGON: De frunze.

Tăcere.

VLADIMIR: Și vorbesc toate în același timp.

ESTRAGON: Fiecare pentru sine.

Tăcere.

VLADIMIR: Mai degrabă șoptesc.

ESTRAGON: Murmură.

(59)

VLADIMIR: Vîjîie.

ESTRAGON: Murmură.

Tăcere.

VLADIMIR: Ce-or fi spunînd?

ESTRAGON: Vorbesc de viața lor.

VLADIMIR: Nu le e de-ajuns c-au trăit.

ESTRAGON: Trebuie să mai și vorbească despre asta.

VLADIMIR: Nu le e de-ajuns că sînt moarte.

ESTRAGON: Afița nu-i de-ajuns.

Tăcere.

VLADIMIR: Parc-ar fi un foșnet de pene:

ESTRAGON: De frunze.

VLADIMIR: De cenușă.

ESTRAGON: De frunze.

Lungă tăcere.

VLADIMIR: Zi ceva!

ESTRAGON: Caut.

Lungă tăcere.

VLADIMIR (*adînc neliniștit*): Spune orice!

ESTRAGON: Ce facem acum?

VLADIMIR: Îl așteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat?

Tăcere.

VLADIMIR: Greu mai e!

ESTRAGON: Dacă ai cînta?

VLADIMIR: Nu, nu! (*Caută.*) N-avem decît s-o luăm de la început.

ESTRAGON: Adevărat, nu cred c-ar fi prea greu.

VLADIMIR: E greu pînă pornești.

ESTRAGON: Se poate porni de la orice.

VLADIMIR: Da, dar trebuie să te hotărăști.

ESTRAGON: Adevărat.

Tăcere.

(60)

VLADIMIR: Ajută-mă!

ESTRAGON: Caut.

Tăcere.

VLADIMIR: Cînd cauți, auzi.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Și fiindcă auzi, nu poți să găsești. ■

ESTRAGON: Așa e.

VLADIMIR: Nu poți să gîndești.

ESTRAGON: Gîndești, totuși.

VLADIMIR: Da[?] de unde! E imposibil!

ESTRAGON: Așa! Să ne contrazicem.

VLADIMIR: Imposibil.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Nu mai e nici o prim ejdie să gîndim.

ESTRAGON: Atunci de ce ne văietăm?

VLADIMIR: Să gîndești, nu e cel mai rău lucru.

ESTRAGON: Sigur, sigur, dar e ceva.

VLADIMIR: Cum e ceva?

ESTRAGON: Așa, așa, să ne punem întrebări.

VLADIMIR: Ce vrei să zici cu e ceva?

ESTRAGON: E ceva mai puțin.

VLADIMIR: Firește.

ESTRAGON: Atunci? Dacă ne-am socoti fericiți?

VLADIMIR: Grozav e că am gîndit.

ESTRAGON: Nu ni s-a mai întîmplat niciodată să gîndim?

VLADIMIR: De unde vin toate cadavrele astea?

ESTRAGON: Toate osemintele astea?

VLADIMIR: Iată.

ESTRAGON: Sigur.

VLADIMIR: Trebuie că am gîndit un pic.

ESTRAGON: La început de tot.

VLADIMIR: O groapă comună, cu oseminte.

ESTRAGON: N-ai decît să nu te uiți în ea.

VLADIMIR: Atrage ochiul.

ESTRAGON: E-adevărat.

VLADIMIR: Oricum ai face.

ESTRAGON: CUm?

VLADIMIR: Oricum ai face.

(61)

ESTRAGON: Ar trebui să ne-ntoarcem hotărît spre natură.

VLADIMIR: Am încercat.

ESTRAGON: Așa e.

VLADIMIR: Sigur, nu'-i cel mai rău lucru.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Că am gîndit.

ESTRAGON: Firește.

VLADIMIR: Dar am fi putu.t să ne lipsim.

ESTRAGON: N-ai ce-i face.

VLADIMIR: Știu, știu.

Tăcere.

ESTRAGON: Ca mic antrenament, n-a fost rău.

VLADIMIR: Da, dar acum o să trebuiască să găsim altceva

ESTRAGON: Să vedem.

VLADIMIR: Să vedem.

ESTRAGON: Să vedem.

Se gîndesc.

VLADIMIR: Ce spuneam? Am putea să pornim de-acolo

ESTRAGON: De unde?

VLADIMIR: De la început de tot.

ESTRAGON: De la începutul cui?

VLADIMIR: De la începutul serii de azi. Spuneam... spuneam că...

ESTRAGON: Dă-o dracului, prea-mi ceri mult.

VLADIMIR: Stai nițel... ne-am pupat... eram mulțumiți.,

mulțumiți... ce facem acum cînd sîntem mulțumiți.,

așteptăm... stai să vedem... încep să-mi aduc aminte.,

așteptăm... acum, cînd sîntem mulțumiți... aștep-

tăm... Stai nițel... A! Copacul!

ESTRAGON: Copacul?

VLADIMIR: Nu-ți amintești?

ESTRAGON: Sînt obosit.

VLADIMIR: Privește-l.

Estragon privește copacul.

ESTRAGON: Nu văd nimic.

VLADIMIR: Păi aseară era negru de tot și scheletic! Iar astăzi e-acoperit de frunze.

(62)

ESTRAGON: De frunze?

VLADIMIR: Intr-o singură noapte.

ESTRAGON: Pesemne că e primăvară.

VLADIMIR: Dar într-o singură noapte!

ESTRAGON: Îți spun că nu eram aici aseară. Ai avut u» coșmar.

VLADIMIR: Și, după tine, unde eram aseară?

ESTRAGON: Habar n-am. în altă parte. în alt compar-

timent. Doar nu de lipsa vidului ne putem plînge.

VLADIMIR (*sigur de sine*): Bun. Aseară eram aici. Acum.

ce-am făcut noi aseară?

ESTRAGON: Ce-am făcut?

VLADIMIR: Caută să-ți amintești.

ESTRAGON: Păi... cred că am pălăvrăgit.

VLADIMIR (*stăpînindu-se*): în legătură cu ce?

ESTRAGON: O... fără nici o legătură, despre niște fleacuri.

(*Cu siguranță.*) Aha, îmi aduc aminte, aseară am pă-

lăvrăgit despre niște fleacuri. Asta facem de vreo

cincizeci de ani.

VLADIMIR: Nu-ți amintești nici un fapt, nici o întîmplare?

ESTRAGON (*sătul*): Nu mă mai chinui, Didi.

VLADIMIR: Soarele? Luna? Nu-ți amintești?

ESTRAGON: Pesemne că erau aici, ca de obicei.

VLADIMIR: N-ai observat nimic neobișnuit?

ESTRAGON: Vai!

VLADIMIR: Și Pozzo? Și Lucky?

ESTRAGON: Pozzo?

VLADIMIR: Oasele.

ESTRAGON: Parcă erau oase de pește.

VLADIMIR: Pozzo ți le-a dat.
 ESTRAGON: Nu știu.
 VLADIMIR: Și lovitura?
 ESTRAGON: Cu piciorul? E-adevărat, am fost lovit cu piciorul.
 VLADIMIR: Lucky te-a lovit.
 ESTRAGON: Și toate astea au fost ieri?
 VLADIMIR: Ia arată piciorul.
 ESTRAGON: Care?
 VLADIMIR: Amîndouă. Ridică-ți pantalonul. (*Estragon într-un picior, întinde piciorul spre Vladimir și e cît (63)*
pe-aci să cadă... Vladimir îi prinde piciorul. Estragon se clatină.) Ridică-ți pantalonul.
 ESTRAGON (*clătinîndu-se*): Nu pot.
Vladimir îi ridică pantalonul, îi privește piciorul îi dă drumul. Estragon e cît pe-aci să cadă ■
 VLADIMIR: Celălalt. (*Estragon dă același picior.*) Celălalt am spus! (*Același joc cu celălalt picior.*) Uitei rana, face puroi.
 ESTRAGON: Ei și?
 VLADIMIR: Unde-ți sînt ghetetele?
 ESTRAGON: Se vede că le-am aruncat.
 VLADIMIR: Cînd?
 ESTRAGON: Nu știu.
 VLADIMIR: De ce?
 ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte.
 VLADIMIR: Nu, vreau să zic de ce le-ai aruncat?
 ESTRAGON: Mă băteau la degete.
 VLADIMIR (*arătînd ghetetele*): Iată-le. (*Estragon privește ghetetele.*) Chiar pe locul unde le-ai pus tu aseară.
Estragon se duce la ghetete, se apleacă, le exami- nează de aproape.
 ESTRAGON: Nu sînt ale mele.
 VLADIMIR: Nu sînt ale tale!
 ESTRAGON: Ale mele erau negre. Astea sînt galbene.
 VLADIMIR: Ești sigur că ale tale erau negre?
 ESTRAGON: Adică erau gri.
 VLADIMIR: Și astea sînt galbene? Ia arată -le.
 ESTRAGON (*ridicînd o gheată*): În fine, sînt verzui.
 VLADIMIR (*apropiîndu-se*): Arată! (*Estragon îi dă gheata. I Vladimir o privește și-o aruncă minios.*) Asta-i prea de tot!
 ESTRAGON: Vezi, totul e...
 VLADIMIR: Văd eu ce e. Da, da, văd ce s-a-ntîmplat.
 ESTRAGON: Totul e...
 VLADIMIR: E simplu ca bună ziua. A venit un tip, le -a| luat pe-ale tale și le-a lăsat pe-ale lui...
 ESTRAGON: De ce?
 (64)
 VLADIMIR: Ale lui nu -i veneau bine. Și le-a luat pe-ale tale.
 ESTRAGON: Dar ale mele erau mici.
 VLADIMIR: Pentru tine. Nu pentru el.
 ESTRAGON: Sînt obosit. (*Scurtă pauză.*) Să plecăm.
 VLADIMIR: Nu se poate.
 ESTRAGON: De ce?
 VLADIMIR: Îl așteptăm pe Godot.
 ESTRAGON: Adevărat. (*Scurtă pauză.*) Atunci ce facem?
 VLADIMIR: Nu e nimic de făcut.
 ESTRAGON: Dar eu nu mai pot.
 VLADIMIR: Vrei o ridiche?
 ESTRAGON: Afița e?
 VLADIMIR: Sînt ridichi și napi.
 ESTRAGON: Morcovi nu mai sînt?
 VLADIMIR: Nu. De altfel, cam exagerezi cu morcovii.

ESTRAGON: Atunci, dă-mi o ridiche. (*Vladimir se scotocește prin buzunare, nu găsește decît napi, scoate în sfîrșit o ridiche, pe care i-o dă lui Estragon, care o examinează, o miroase.*) E neagră!

VLADIMIR: E ridiche.

ESTRAGON: Nu-mi plac decît ridichile de lună, doar știi bine.

VLADIMIR: Atunci nu vrei?

ESTRAGON: Nu-mi plac decît ridichile de lună!

VLADIMIR: Atunci dă-o înapoi.

Estragon i-o dă.

ESTRAGON: Mă duc să caut un morcov.

Nu se mișcă.

VLADIMIR: Asta devine într-adevăr lucru de nimic.

ESTRAGON: Nu destul încă.

Tăcere.

VLADIMIR: Dacă le-ai încerca?

ESTRAGON: Am încercat tot.

VLADIMIR: Vreau să zic ghetetele.

ESTRAGON: Crezi?

(65)

VLADIMIR: Ca să mai treacă timpul. (*Estragon ezită.*) Te asigur că o să fie o variație.

ESTRAGON: O mică plăcere'

VLADIMIR: O distracție.

ESTRAGON: O mică plăcere.

VLADIMIR: Încearcă.

ESTRAGON: Mă ajuți?

VLADIMIR: Sigur.

ESTRAGON: Ne descurcăm destul de bine împreună, nu-i așa, Didi?

VLADIMIR: Sigur, sigur. Hai, încearcă pe stîngul mai întîi.

ESTRAGON: Găsim totdeauna cîte ceva care să ne dea impresia că trăim, nu-i așa, Didi?

VLADIMIR (*nerăbdător*): Sigur, sigur. Sîntem vrăjitori.

Dar să nu ne abatem de la ce-am hotărît. (*Ridică gheata.*) Hai, dă piciorul. (*Estragon se apropie de el, ridică piciorul.*) Celălalt, porcule! (*Estragon ridică celălalt picior.*) Mai sus! (*înghesuiți unul în altul, se clatină de-a lungul scenei. Vladimir reușește pînă la urmă să-i pună gheata.*) Încearcă să mergi. (*Estragon încearcă.*) Ei?

ESTRAGON: îmi vine bine.

VLADIMIR (*scoțînd o sfoară din buzunar*): Acum s-o legăm.

ESTRAGON (*cu vehemență*): Nu, nu, fără șiret, fără șiret.

VLADIMIR: Greșești. S-o încercăm și pe cealaltă. (*Același joc.*) Ei?

ESTRAGON: îmi vine și asta.

VLADIMIR: Nu te strîng?

ESTRAGON (*făcînd cîțiva pași apăsăți*): Nu încă.

VLADIMIR: Atunci poți să le păstrezi.

ESTRAGON: îmi sînt prea mari.

VLADIMIR: Poate că într-o bună zi ai să ai și ciorapi.

ESTRAGON: Așa e.

VLADIMIR: Atunci, le păstrezi?

ESTRAGON: Am vorbit destul despre ghete.

VLADIMIR: Da, dar...

ESTRAGON: Ajunge! (*Tăcere.*) Mă ;duc totuși să mă așez. Caută, din ochi, un loc, apoi se duce să se așeze unde stătea la începutul primului act.

(66)

VLADIMIR: Acolo stătea ai seară.

Tăcere.

ESTRAGON: Dacă aş putea să dorm.

VLADIMIR: Aseară ai dormit.

ESTRAGON: Am să încerc.

Ia o poziție uterină, cu capul între picioare.

VLADIMIR: Stai puțin.

Se apropie de Estragon și cântă cu glas puternic:

Nani-nani.

ESTRAGON (*ridică capul*): Nu așa tare.

VLADIMIR (*ceva mai încet*):

Nani-nani

Na-ni-na-ni

Na-ni-na-ni

Na-ni...

Estragon adoarme. Vladimir își scoate haina și-i acoperă umerii, apoi începe să umble în lung și în lat, dînd din mîini ca să se încălzească. Estragon se trezește brusc, sărind în sus, face cîțiva pași, înnebunit.

Vladimir aleargă spre el, îl cuprinde cu brațele.

VLADIMIR: Stai... stai... sînt aici, n -avea teamă.

ESTRAGON: Ah!

VLADIMIR: Stai... stai... gata.

ESTRAGON: Cădeam.

VLADIMIR: S-a terminat... Nu te mai gîndi.

ESTRAGON: Eram pe un...

VLADIMIR: Nu, nu, nu spune nimic. Hai să umblăm puțin.

Îl ia pe Estragon de braț și-l face să umble în lung și-n lat, pînă cînd Estragon refuză să meargă mai departe,

ESTRAGON: Destul! Sînt obosit!

VLADIMIR: Ți place mai mult să stai fără să faci nimic?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Cum vrei tu.

Îi dă drumul lui Estragon, se duce să-și ia haina și o pune pe el.

(67)

5

ESTRAGON: Să plecăm.

VLADIMIR: Nu putem.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Îl așteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat. (*Vladimir își reia plimbarea.*) Nu poți să stai liniștit locului?

VLADIMIR: Mi-e frig.

ESTRAGON: Am venit prea devreme.

VLADIMIR: Am venit totdeauna la căderea nopții.

ESTRAGON: Dar noaptea nu cade.

VLADIMIR: O să cadă ea, dintr-odată, ca ieri.

ESTRAGON: Și-apoi o să fie întuneric.

VLADIMIR: Și-o să putem pleca.

ESTRAGON: Și-apoi o să fie iar ziuă. (*Scurtă pauză.*) Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?

VLADIMIR (*oprindu-se din mers, cu violență*): Nu mai termini odată cu bocitul? Începi să-mi calci pe nervi cu

• gemetele tale.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR (*zărind pălăria lui Lucky*): Ia te uită!

ESTRAGON: Adio!

VLADIMIR: Pălăria lui Lucky! (*Se apropie de ea.*) De-un

ceas sint aici și n-am văzut-o! *(Foarte mulțumit.)*

Perfect!

ESTRAGON: N-ai să mă mai vezi.

VLADIMIR: Va să zică n-am greșit locul. Acum sîntem liniștiți. *(Ridică pălăria lui Lucky, o privește cu admirație.)* Frumoasă trebuie c-a mai fost! *(Opune în locul pălăriei lui, pe care i-o întinde lui Estragon.)* Ține.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Ține asta.

Estragon ia pălăria lui Vladimir. Vladimir își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Lucky. Estragon își pune pălăria lui Vladimir în locul pălăriei lui, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir ia pălăria lui Estragon. Estragon își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Vladimir. Vladimir își pune pălăria lui Estragon în locul pălăriei lui Lucky, pe care i-o

(68)

întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Lucky. Vladimir își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Estragon. Estragon își pune pălăria lui Lucky în locul pălăriei lui Vladimir, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir își ia pălăria. Estragon își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Lucky. Vladimir își pune pălăria în locul pălăriei lui Estragon, pe care i-o întinde lui Estragon. Estragon își ia pălăria, Vladimir își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria sa. Estragon își pune pălăria sa în locul pălăriei lui Lucky, pe care i-o întinde lui Vladimir, Vladimir ia pălăria lui Lucky. Estragon își aranjează pălăria cu amîndouă mîinile. Vladimir își pune pălăria lui Lucky în locul pălăriei sale, pe care i-o întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Vladimir. Vladimir își aranjează cu amîndouă mîinile pălăria lui Lucky. Estragon îi întinde pălăria lui Vladimir, care o ia și o întinde lui Estragon, care o ia și i-o întinde lui Vladimir, care o ia și o aruncă. Tată această scenă într-un ritm viu.

VLADIMIR: îmi vine?

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR: Nu, dar cum mă găsești tu?

întoarce capul cochec, la dreapta și la stînga, ia atitudini de manechin.

•ESTRAGON: îngrozitor !

VLADIMIR: Mai îngrozitor ca de obicei?

ESTRAGON: La fel.

VLADIMIR: Atunci pot s-o păstrez. A mea mă supără. *(Scurtă pauză.)* Cum să spun? *(Scurtă pauză.)* Mă zgîrie.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR: Nu vrei să ne jucăm?

ESTRAGON: Să ne jucăm, de-a ce?

VLADIMIR: Ne-am putea juca de-a Pozzo și Lucky.

ESTRAGON: Nu cunosc.

VLADIMIR: Eu aș fi Lucky, tu ai fi Pozzo. *(Ia atitudinea lui Lucky, încovoiindu-se sub povara bagajelor. Estragon îl privește uluit.)* Dă-i drumu'l

(69)

ESTRAGON: Ce trebuie să fac?

VLADIMIR: Zbiară la mine.

ESTRAGON: Ticălosule!

VLADIMIR: Mai tare.

ESTRAGON: Căzătură! Javră!

Vladimir înaintează, se dă înapoi, mereu încovoiat.

VLADIMIR: Zi-mi să gîndesc.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Zi, gîndește, porcule!

ESTRAGON: Gîndește, porcule!

Tăcere.

VLADIMIR: Nu pot!

ESTRAGON: Destul!

VLADIMIR: Zi-mi să joc.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR: Joacă, joacă, porcule! *(Se zvîrcolește pe loc.*

Estragon iese grăbit.) Nu pot! *(Ridică ochii, vede că*

Estragon nu mai este acolo, scoate un țipăt sfișietor.)

Gogo! *(Tăcere. începe să străbată scena aproape în goană.*

Estragon reintră grăbit, gîfîind, aleargă spre Vladimir.

Se opresc la cîțiva pași unul de altul.) Iată-te, în sfîrșit!

ESTRAGON *(gîfîind)*: **Stat** blestemat!

VLADIMIR: Unde ai fost? Te credeam plecat pentru totdeauna!

ESTRAGON: Pînă la marginea pantei. Vine.

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR: Cîți sînt?

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR *(triumfînd)*: • E Godot! **însfîrșit!** *(îl îmbrăți.*

șează pe Estragon cu însuflețire.) Gogo! E Godot!

Sîntem salvați! Să-i ieșim înainte! Vino! *(îl trage pe*

Estragon spre culise. Estragon se împotrivește, scapă,

iese fugind pe cealaltă parte.) Gogo! Vino-napoi! *(Tă-*

cere. Vladimir aleargă la culisa prin care Estragon se

(70)
întorsese, privește în zare, Estragon reintră grăbii, aleargă spre Vladimir care se întoarce.) Iată-te iar!

ESTRAGON: Sînt blestemat pe vecie!

VLADIMIR: Ai fost departe?

ESTRAGON: Pînă la marginea pantei.

VLADIMIR: Adevărat, sîntem pe-un platou. Sigur, sîntem serviți pe platou.

ESTRAGON: Și pe-acolo vin.

VLADIMIR: Sîntem încercuiți! *(înnebunit, Estragon se repede spre pînza fundalului, se încurcă în ea, cade.)*

Dobitocule! pe-acolo nu-i ieșirea! *(Vladimir se duce să-l ridice, îl aduce spre rampă. Gest către spectatori.)*

Acolo nu-i nimeni. Fugi pe-acolo! Hai! *(îl împinge spre fosă, Estragon se dă înapoi înspăimîntat.)* Nu vrei?

Zău, te înțeleg. Iasă vedem. *(Se gîndește.)* Nu-ți rămîne decît să dispari.

ESTRAGON: Unde?

VLADIMIR: După copac. *(Estragon ezită.)* Repede. După copac! *(Estragon dă fuga după copacul care nu-l aco-*

peră decît pe jumătate.) Nu mișca. *(Estragon iese de după copac.)* Sigur, copacul ăsta nu ne-ar fi servit la

nimic. *(Către Estragon.)* Nu cumva ești nebun?

ESTRAGON *(mai calm)*: Mi-am pierdut capul. *(își lasă în jos capul, rușinat.)* Iartă-mă! *(Ridică mîndru capul.)*

Gata! Acum ai să vezi! Spune-mi ce trebuie să fac.

VLADIMIR: Nu-i nimic de făcut.

ESTRAGON: Tu o să te postezi acolo. *(îl duce pe Vladimir spre culisa stîngă, îl pune în axul drumului, cu spatele*

la scenă.) Hai, nu te mișca și cască ochii. *(Aleargă spre cealaltă culisă. Vladimir îl privește peste umăr, Estragon se oprește, privește în zare, se întoarce. Amândoi se privesc peste umăr.)* Spate în _ spate, ca pe vremuri! *(Continuă să se privească un timp, apoi fiecare își reia pînda. Lungă tăcere.)* Nu vezi venind pe nimeni?

VLADIMIR *(întorcîndu-se)*: Cum?

ESTRAGON *(mai tare)*: Nu vezi venind pe nimeni?

VLADIMIR: Nu.

ESTRAGON: Nici eu.

(71)

VLADIMIR: Cred că te-ai înșelat.

ESTRAGON *(întorcîndu-se)*: Cum?

VLADIMIR *(mai tare)*: Cred că te-ai înșelat.

ESTRAGON: Nu țipa.

își reiau pînda. Lungă tăcere.

'VLADIMIR și ESTRAGON *(se întorc simultan)*. Nucumva.

VLADIMIR: O, pardon!

ESTRAGON: Te ascult.

VLADIMIR: Nu, nu...

ESTRAGON: Ba da!

VLADIMIR: Te-am întrerupt!

ESTRAGON: Dimpotrivă.

Se privesc mînioși.

VLADIMIR: Hai, lasă politețea.

ESTRAGON: Hai, nu fi încăpățînat.

VLADIMIR *(cu putere)*: Termină-ți fraza.

ESTRAGON *(la fel)*: Termin-o tu pe-a ta.

Tăcere. Vin unul spre altul, se opresc.

VLADIMIR: Ticălosule!

ESTRAGON: Așa! Să ne înjurăm! *(Schimb de insulte.*

Tăcere.) Acum să ne împăcăm.

VLADIMIR: Gogo!

ESTRAGON: Didi!

VLADIMIR: Dă mîna!

ESTRAGON: Iat-o!

VLADIMIR: Vino în brațele mele!

ESTRAGON: în brațele tale?

VLADIMIR *(deschizînd brațele)*: Aici, înăuntru!

ESTRAGON: Haide!

Se îmbrățișează. Tăcere.

VLADIMIR: Ce ușor trece timpul cînd ne distrăm!

Tăcere.

ESTRAGON: Ce facem acum?

VLADIMIR: Așteptînd.

ESTRAGON: Așteptînd.

Tăcere.

(72)

VLADIMIR: Dacă ne-am face exercițiile?

ESTRAGON: Mișcările.

VLADIMIR: De suplețe.

ESTRAGON: De relaxare.

VLADIMIR: De circumducțiune.

ESTRAGON: De relaxare.

VLADIMIR: Ca să ne încălzim.

ESTRAGON: Ca să ne liniștim.

VLADIMIR: Hai.

începe să sară. Estragon îl imită.

ESTRAGON *(oprindu-se)*: Destul. Sînt obosit.

VLADIMIR *(oprindu-se)*: Nu sîntem în formă. Să facem, totuși, cîteva respirații.

ESTRAGON: Nu mai vreau să respir.

VLADIMIR: Ai dreptate. *(Pauză.)* Să facem* totuși, arborele, pentru echilibru.

ESTRAGON: Arborele?

Vladimir face arborele, clătinându-se.

VLADIMIR, *(oprindu-se)*: E rîndul tău.

Estragon face arborele, clătinându-se.

ESTRAGON: Crezi că Dumnezeu mă vede?

VLADIMIR: Trebuie să închizi ochii.

Estragon închide ochii, se clatină și mai tare.

ESTRAGON *(oprindu-se, ridicînd pumnii, strigînd cît îl ține gura)*: Doamne, ai milă de mine!

VLADIMIR *(vexat)*: Și eu?

ESTRAGON *(același joc)*: De mine! Fie-ți milă! De mine!

Intră Pozzo și Lucky. Pozzo a devenit orb. Lucky

• *e împovărat ca în primul act. Funia, ca în primul act, dar mult mai scurtă, ca să-i permită lui Pozzo s-o urmeze mai comod. Lucky are o pălărie nouă. La vederea lui Estragon și a lui Vladimir, el se oprește. Pozzo, continuîndu-și drumul, se ciocnește de el. Vladimir și Estragon se dau înapoi.*

(73)

POZZO *(agăfîndu-se de Lucky, care, sub această nouă povară^ se clatină)*: Ce s-a întîmplat? Cine a strigat?

Lucky cade, lăsînd să-i scape tot, și trîntindu-l pe Pozzo în cădere. Rămîn amîndoi lungiți, fără mișcări în mijlocul bagajelor,

ESTRAGON: E Godot?

VLADIMIR: Pică la fix! *(Se îndreaptă spre grămadă, unde Estragon.)* în sfîrșit, întăriri!

POZZO *(speriat)*: Ajutor!

ESTRAGON: E Godot?

VLADIMIR: Începusem să ne pierdem curajul. Sfîrșitul serii ne e asigurat.

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: Strigă ajutor.

VLADIMIR: Nu mai sîntem singuri, să așteptăm noaptea, să-l așteptăm pe Godot, să așteptăm — să așteptăm.

Ne-am luptat toată seara numai cu mijloacele noastre.

Acum s-a terminat. A și început ziua de mîine.

ESTRAGON: Dar ei sînt numai în trecere.

POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: De pe-acum timpul curge cu totul altfel. Soarele o să apună, luna o să răsară, și noi o să plecăm de-aici.

ESTRAGON: Dar ei sînt numai în trecere.

VLADIMIR: O să ne fie de-ajuns.

POZZO: Fie-vămilă!

VLADIMIR: Bietul Pozzo!

ESTRAGON: Știam că e el.

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Godot.

VLADIMIR: Dar nu-i de loc Godot.

ESTRAGON: Nu-i Godot?

VLADIMIR: Nu-i Godot.

ESTRAGON: Atunci cine-i?

VLADIMIR: E Pozzo.

POZZO: Eu sînt! Eu sînt! Ridicați-mă !

VLADIMIR: Nu poate să se ridice.

ESTRAGON: Să plecăm.

(74)

VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: îl așteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.
VLADIMIR: Poate că mai are oase pentru tine.
ESTRAGON: Oase?
VLADIMIR: De pui. **Nu-ți** aduci aminte?
ESTRAGON: El era?
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: întreabă-l.
VLADIMIR: Dacă l-aș ajuta, mai întâi?
ESTRAGON: Ce să facă?
VLADIMIR: Să se ridice.
ESTRAGON: Nu poate să se ridice.
VLADIMIR: Vrea să se ridice.
ESTRAGON: Atunci să se ridice.
VLADIMIR: Nu poate.
ESTRAGON: Dar ce are?
VLADIMIR: Nu știu.
Pozzo se zvîrcolește, geme, lovește pămîntul cu pumnii.
ESTRAGON: Dacă i-am cere mai întâi oasele? Apoi, dacă nu le dă, îl lăsăm acolo.
VLADIMIR: Vrei să zici că-l avem la mîină?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Și că trebuie să-i punem condiții ca să-l ajutăm?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Pare deștept ce spui. Dar mă tem de-un lucru.
ESTRAGON: De care?
VLADIMIR: Să nu se miște Lucky, pe neașteptate. Am fi rași!
ESTRAGON: Lucky?
VLADIMIR: El te-a atacat ieri.
ESTRAGON : îți spun că erau zece.
VLADIMIR: Nu, înainte, cel care ți-a tras șuturile.
ESTRAGON: E aici?
(75)

1

VLADIMIR: Uite-l. (*Gest.*) Deocamdată pare mort. Dar poate să se dezlănțuie dintr-o clipă în alta .
ESTRAGON: Dacă i-am trage amîndoi o mamă de bătaie?
VLADIMIR: Vrei să zici, dacă am tăbări pe el cît doarme?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Bună idee. Dar sîntem în stare? Și el, doarme oare cu adevărat? (*Scurtă pauză.*) Nu, mai bine am profita că Pozzo cere ajutor, ca să-l ajutăm, bizuindu-ne pe recunoștința lui.
ESTRAGON: Păi nu mai cere nimic.
VLADIMIR: Fiindcă și-a pierdut speranța.
ESTRAGON: Tot ce se poate. Dar...
VLADIMIR: Să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe goale..'
(*Scurtă pauză. Cu vehemență.*) Să facem ceva, cît avem ocazia! Doar nu e nevoie de noi în fiecare zi. La drept vorbind nici nu e neapărată nevoie de noi. Și alții ar putea să facă treaba la fel de bine, dacă nu și mai bine chiar. Strigătul pe care l-am auzit adinea-urii se adresa mai degrabă întregii omeniri. Dar aici, în clipa de față, noi sîntem omenirea, chit că ne place

. asta sau nu. Să-profităm, pînănu-ipreatîrziu. Săreprezentăm cu demnitate, măcar o dată, specia în care ne-a vîrît nenorocirea. Ce părere ai?

ESTRAGON: N-am ascultat.

VLADIMIR: E drept că dacă stai să cîntărești cu brațele încrucișate argumentele pro și contra, facem și așa cinste condiției umane. Tigrul sare să-și ajute semenii • fără să stea pe gînduri. Sau fuge în adîncul deșeurilor.

Dar nu asta e problema. Ce facem noi aici, iată ce trebuie să ne întrebăm. Și avem norocul să știm. Da, în această imensă confuzie, un singur lucru e clar: așteptăm să vină Godot.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Sau să cadă noaptea. *(Scurtă pauză.)* Sîntem la întîlnire și-atît. Nu sîntem "sfinți, dar sîntem la întîlnire. Cîți oameni pot să spună asemenea lucruri?

ESTRAGON: Nenumărați.

VLADIMIR: Crezi?

(76)

ESTRAGON: Nu știu.

VLADIMIR: Se prea poate.

POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: Ce e sigur, e că timpul trece greu în asemenea condiții și că ne silește să-l umplem cu fapte care, cum să spun, care la prima vedere pot apărea raționale, dar cu care sîntem obișnuiți. O să zici că toate astea n-au alt rost decît să ne împiedice prăbușirea rațiunii. Se * înțelege că-i așa. Dar oare nu rătăcește ea de-pe-acum în bezna permanentă a marilor adîncimi? iată ce mă întreb uneori. Îmi urmărești raționamentul?

ESTRAGON: Toți ne naștem nebuni. Iar cîte unii rămîn.

POZZO: Ajutor, vă dau bani!

ESTRAGON: Cît?

POZZO: O sută de franci.

ESTRAGON: Nu-i destul.

VLADIMIR: N-aș merge pînă acolo.

ESTRAGON: Găsești că e destul?

VLADIMIR: Nu, vreau să spun că n-aș merge pînă la a zice ca n-avem mintea întreagă încă de pe cînd venim pe lume. Dar nu asta e problema.

POZZO: Două sute.

VLADIMIR: Așteptăm. Ne plictisim. *(Ridică mîna.)* Nu, nu protestez, ne plictisim de moarte, asta e incontestabil. Bun. Ni se ivește o diversiune, și noi ce facem? O lăsăm să se ducă de rîpă. Hai, la muncă. *(Înaintează, spre Pozzo, se oprește.)* într-o secundă, totul o să se risipească, o să fim iar singuri, în mijlocul singurătăților.

Visează.

POZZO: Două sute!

VLADIMIR: Imediat!

încearcă să-l ridice pe Pozzo, nu izbuteste, își reinnoiește eforturile, se împiedică de bagaje, cade, în - cearcă să se ridice, nu poate.

ESTRAGON: Ce v-a apucat pe toți?

VLADIMIR: Ajutor!

(77)

ESTRAGON: Eu plec.

VLADIMIR: Nu mă lăsa! Au să mă ucidă!

POZZO: Unde mă aflu?

VLADIMIR: Gogo!

POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: Ajută-mă!
ESTRAGON: Eu plec.
"VLADIMIR: întâi ajută-mă, apoi o să plecăm împreună.
"ESTRAGON: îmi promiți?
VLADIMIR: Îți jur.
ESTRAGON: Și n-o să ne mai întoarcem niciodată?
VLADIMIR: Niciodată.
ESTRAGON: Și-o să mergem în Ariege?
VLADIMIR: Unde vrei tu.
POZZO: Trei sute. Patru sute!
ESTRAGON: De când mă știu, am visat să mă plimb prin Ariege.
- VLADIMIR: Ai să te plimbi.
ESTRAGON: Care te-ai împuțit?
VLADIMIR: Pozzo.
POZZO: Eu sint! Eu sînt! Fie-vă milă de mine.
ESTRAGON: Te-apucă scîrba!
VLADIMIR: Repede! Repede! Dă-mi mîna!
ESTRAGON: Eu plec. *(Scurtă pauză. Apoi tare.)* Eu plec.
VLADIMIR: La urma urmei, am să mă ridic și singur.
(Încearcă să se ridice. Recade.) Mai curînd sau mai târziu.
ESTRAGON: Ce ai?
VLADIMIR: Cară-te.
ESTRAGON: Tu rămîi aici?
VLADIMIR: Deocamdată.
ESTRAGON: Hai, ridică-te, o să răcești.
VLADIMIR: Lasă-mă în pace.
ESTRAGON: Hai, Didi, nu fi încăpățînat. *(Întinde mîna spre Vladimir, care se grăbește s-o apuce.)* Hai, hop !
VLADIMIR: Trage!
Estragon trage, se poticnește, cade. Lungă tăcere.
(78)
POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: Aici sîntem.
POZZO: Cine sînteți voi?
VLADIMIR: Niște oameni.
Tăcere.
ESTRAGON: Ce bine e pe jos!
VLADIMIR: Poți să te ridici?
ESTRAGON: Nu știu.
VLADIMIR: Încearcă.
ESTRAGON: îndată, îndată.
Tăcere.
POZZO: Ce s-a întîmplat?
VLADIMIR *(cu putere)*: Nu mai taci odată? Holera dracului! Nu se gîndește decît la el.
ESTRAGON: Dacă am încerca să dormim?
VLADIMIR: L-ai auzit? Vrea să știe ce s-a întîmplat !
ESTRAGON: Lasă-l. Dormi.
Tăcere.
POZZO: Fie-vă milă! Milă!
ESTRAGON *(tresare)*: Ce? Ce-i aici?
VLADIMIR: Dormeai?
ESTRAGON: Așa cred.
VLADIMIR: Tot ticălosul ăsta de Pozzo.
ESTRAGON: Spune-i să lase gura. Arde-i vreo cîteva!
VLADIMIR *(cărîndu-i pumni lui Pozzo)*: N-ai terminat?
Nu vrei să lași gura? Vierme! *(Pozzo se desprinde, ținînd de durere, și se depărtează, de-a bușilea. Din cînd.*

în când se oprește, spintecă cerul cu gesturi de orb, chemându-l pe Lucky. Vladimir, rezemat în cot, îl urmărește cu privirea.) A scăpat! (Pozzo se prăbușește. Tăcere.) A căzut!

ESTRAGON: Se ridicase?

VLADIMIR: Nu.

ESTRAGON: Păi zici că a căzut.

VLADIMIR: Se așezase în genunchi. (Tăcere.) Poate că am fost cam prea duri.

(79)

ESTRAGON: Asta nu ni se întâmplă des.

VLADIMIR: Ne-a implorat să-l ajutăm. Și am rămas surzi. A stăruit. Și l-am bătut.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Nu se mai mișcă. Poate că e mort.

ESTRAGON: Am dat de bucluc, fiindcă am vrut să-l ajutăm.

VLADIMIR: Adevărat.

ESTRAGON: Nu cumva l-ai pocnit prea tare?

VLADIMIR: I-am tras cîțiva pumni zdraveni.

ESTRAGON: N-ar fi trebuit.

VLADIMIR: Tu ai vrut.

"ESTRAGON: E-adevărat. (Scurtă pauză.) Ce facem acum?

VLADIMIR: Dacă m-aș putea țiri pînă la el...

ESTRAGON: Nu mă părăsi!

VLADIMIR: Dacă l-aș chema?

ESTRAGON: Așa e, cheamă-l.

VLADIMIR: Pozzo! (Scurtă pauză.) Pozzo! (Scurtă pauză.) Nu răspunde.

ESTRAGON: Hai am îndoi odată.

VLADIMIR și ESTRAGON: Pozzo! Pozzo!

VLADIMIR: A mișcat.

ESTRAGON: Ești sigur că-l cheamă Pozzo?

VLADIMIR (îngrijorat): Domnule Pozzo! Veniți înapoi!

N-o să vă facem nici un rău.

Tăcere.

ESTRAGON: Dacă am încerca cu alte nume?

VLADIMIR: Mi-e teamă să nu fie atins serios.

ESTRAGON: Ar fi nostim.

VLADIMIR: Ce-ar fi nostim?

ESTRAGON: Să încercăm alte nume, unul după altul. Ca să treacă timpul. Și-l nimerim noi pînă la urmă pe cel bun.

VLADIMIR: Îți spun că-l cheamă Pozzo.

ESTRAGON: Asta o să vedem noi. Să încercăm. (Se gîndește o clipă.) Abel! Abel!

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: Vezi!

(80)

VLADIMIR: Încep să mă satur de cîntecul ăsta.

ESTRAGON: Poate că pe-ălălalt îl cheamă Cain, (Strigă.)

■Cain! Cain! m •

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: E toată omenirea aici. (Tăcere.) Ia te uită la norulețul ăla.

VLADIMIR (ridicînd ochii): Unde e?

ESTRAGON: Colo, la zenit.

VLADIMIR: Ei și? Ce-i cu el? (Scurtăpauză.) Ce ți se pare atît de extraordinar?

Tăcere.

ESTRAGON: Acum să trecem la altceva. Vrei?
 VLADIMIR: Tocmai voiam să-ți propun,
 ESTRAGON: Dar la ce?
 VLADIMIR: Asta e!
Tăcere.
 ESTRAGON: Pentru început, dacă ne-am ridica?
 VLADIMIR: Să încercăm.
Se ridică amândoi.
 ESTRAGON: N-a fost cine știe ce greu.
 VLADIMIR: Totul e să vrei.
 ESTRAGON: Și acum?
 POZZO: Ajutor!
 ESTRAGON: Să ne cărăm.
 VLADIMIR: Nu putem.
 ESTRAGON: De ce?
 VLADIMIR: îl așteptăm pe Godot.
 ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Ce facem?
 POZZO: Ajutoor!
 VLADIMIR: Dacă l-am ajuta?
 ESTRAGON: Ce trebuie făcut?
 VLADIMIR: Vrea să se ridice.
 ESTRAGON: Ei și?
 VLADIMIR: Vrea să-l ajutăm să se ridice.
 ESTRAGON: Atunci să-l ajutăm. Ce mai așteptăm?
Îl ajută pe Pozzo să se ridice, se depărtează de el. Pozzo recade.
 (81)
 VLADIMIR: Trebuie sprijinit. *(Același joc. Pozzo rămîne în picioare, între amândoi, atârnat de gîtul lor.)* Trebuie să se obișnuiască iar cu statul în picioare. *(Către Pozzo.)* Vă e mai bine?
 POZZO: Cine sînteți?
 VLADIMIR: Nu ne recunoașteți?
 POZZO: Sînt orb.
Tăcere.
 ESTRAGON: Poate că vede clar în viitor.
 VLADIMIR *(către Pozzo)*: De cînd?
 POZZO: Aveam o vedere foarte bună — dar sînteți prieteni;
 ESTRAGON *(rîde zgomotos)*: întrebă dacă sîntem prieteni !
 VLADIMIR: Nu, vrea să zică prieteni de-ai lui.
 ESTRAGON: Ei și?
 VLADIMIR: Dovadă că l-am ajutat.
 ESTRAGON: Asta e! L-am fi ajutat dacă nu-i eram prieteni?
 VLADIMIR: Poate.
 ESTRAGON: Evident.
 VLADIMIR: Să nu mai discutăm despre asta.
 POZZO: Nu sînteți tîlhari?
 ESTRAGON: Tîlhari? Semănăm noi a tîlhari?
 VLADIMIR: Ei, și tu! E orb!
 ESTRAGON: La naiba! Așa e. *(Scurtă pauză.)* După cît spune el.
 POZZO: Nu mă lăsați!
 VLADIMIR: Nici vorbă să vă lăsăm.
 ESTRAGON: Deocamdată.
 POZZO: Cît e ceasul?
 ESTRAGON *(cercetînd cerul)*: Să vedem...
 VLADIMIR: Șapte?... Opt?...
 ESTRAGON: Depinde de anotimp.
 POZZO: E seară? *

Tăcere. Estragon și Vladimir privesc amurgul.

ESTRAGON: Parcă s-ar înălța...

(82)

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: Dacă ar fi zorile...

VLADIMIR: Nu vorbi prostii. Acolo e apusul.

ESTRAGON: Ce știi tu?...

POZZO (*cu spaimă*): E seară?

VLADIMIR: De altfel, nici nu s-a clintit.

ESTRAGON: Ți spun că se înălță.

POZZO: De ce nu-mi răspundeți?

ESTRAGON: Fiindcă nu vrem să vă spunem o tîmpenie.

VLADIMIR (*liniștitor*): E seară, domnule, am ajuns la saară. Prietenul meu încearcă să mă facă să mă îndoiesc că-i seară, și trebuie să mărturisesc că m-a făcut să șovăi o clipă. Dar n-am trăit degeaba toată ziua asta lungă și pot să vă asigur că e aproape la capătul repertoriului. (*Scurtă pauză.*) Altminteri, cum vă mai simțiți?

ESTRAGON: Cît timp o să trebuiască să-l maicăram după noi? (*Îl lasă pe jumătate, îl reia văzînd că-i gata să cadă.*) Doar nu sîntem cariatide.

VLADIMIR: Dacă am auzit bine, spuneți că pe vremuri ați avut o vedere foarte bună.

POZZO: Da, foarte bună.

Tăcere.

ESTRAGON (*enervat*): Mai pe larg. Mai pe larg!

VLADIMIR: Lasă-l în pace. Nu vezi că a început să-și amintească de fericire? (*Scurtă pauză.*) *Memoria praeteritorum bonorum* — trebuie să fie groaznic.

POZZO: Da, foarte bună.

VLADIMIR: Și v-a apucat așa, dintr-o dată?

POZZO: Foarte bună.

VLADIMIR: Vă întreb dacă v-a apucat dintr-o dată?

POZZO: Într-o zi m-am trezit orb ca destinul. (*Scurtă pauză.*) Cîteodată mă mai întreb dacă nu dorm încă.

VLADIMIR: Cînd asta?

POZZO: Nu știu.

VLADIMIR: Dar de-abia ieri...

POZZO: Nu mă întrebați. Orbii n-au noțiunea timpului. (*Scurtă pauză.*) Și nici lucrurile timpului nu le văd.

(83)

6*

VLADIMIR: Ia te uită ! Aș fi jurat contrariul.

ESTRAGON: Eu plec.

POZZO: Unde sîntem?

VLADIMIR: Nu știu.

POZZO: Nu tumva la locul numit *Scîndura*?

VLADIMIR: Nu cunosc.

POZZO : A ce seamănă peisajul?

VLADIMIR (*privire circulară*): nu se poate descrie. Nu Seamănă a nimic. Nu e nimic pe el. "E un copac.

POZZO: Atunci nu e *Scîndura*.

ESTRAGON (*Incovoindu-se*): Dacă și asta mai e diversie!

POZZO: Unde mi-e sluga?

VLADIMIR: E colo.

POZZO: De ce nu răspunde cînd îl chem?

VLADIMIR: Nu știu. Pare că doarme. Poate că e mort.

POZZO: Ce s-a întîmplat, de fapt?

ESTRAGON: De fapt!

VLADIMIR: Ați căzut amîndoi.

POZZO: Duceți-vă să vedeți dacă e rănit.
VLADIMIR: Dar nu vă putem lăsa.
POZZO: Nu e nevoie să mergeți amândoi.
VLADIMIR *(lui Estragon)*: Du-te tu.
POZZO: Așa, să se ducă prietenul dumitale. Pute cumplit.
VLADIMIR: Du-te de-l trezește.
ESTRAGON: După ce mi-a făcut? Niciodată.
VLADIMIR: Ah, în sfârșit, îți amintești că ți -a făcut ceva.
ESTRAGON: Nu-mi amintesc nimic. Tu mi-ai spus.
VLADIMIR: Adevărat. *(Către Pozzo.)* Prietenul meu se teme.
POZZO: N-are de ce să se teamă.
VLADIMIR *(lui Estragon)*: Ia spune, încotro s-au dus oa menii pe care i-ai văzut?
ESTRAGON: Habar n-am.
VLADIMIR: Poate că s-au pitit pe undeva, ca să ne pîn dească.
ESTRAGON: Așa e.
VLADIMIR: Poate»că s-au oprit, pur și simplu.
ESTRAGON: Așa e.
VLADIMIR: Ca să se odihnească.
(84)
ESTRAGON* Să se refacă.
VLADIMIR: Poate că au făcut stînga împrejur.
ESTRAGON: Așa e.
VLADIMIR: Poate a fost o viziune.
ESTRAGON: O iluzie.
VLADIMIR; O halucinație.
ESTRAGON: O iluzie.
POZZO: Ce mai așteaptă?
VLADIMIR *(către Estragon)*: Ce mai aștepți?
ESTRAGON: îl aștept pe Godot.
VLADIMIR *(lui Pozzo)*: V-am spus că prietenul meu se teme. Ieri sluga dumneavoastră l-a atacat, pe cînd el nu voia decît să-i șteargă lacrimile.
POZZO: Da, nu trebuie să fii niciodată drăguț cu oamenii aștia. Nu suportă.
VLADIMIR: De fapt, ce trebuie să facă?
POZZO: Să tragă mai întîi de funie, cu grijă, firește, să **nu-l** sugrume. De obicei, asta-l face să se miște. Dacă nu, să-i tragă cîteva picioare, mai jos depîntece și în obraz, pe cît se poate.
VLADIMIR: Vezi, n-ai de ce să te temi. E chiar o ocazie să te răzbuni.
ESTRAGON: Și dacă se apără?
POZZO: Nu, nu, nu se apără niciodată.
VLADIMIR: Am să zbor în ajutorul tău.
ESTRAGON: **Nu** mă slăbi din ochi.
Se îndreaptă spre Lucky.
VLADIMIR: Vezi mai întîi dacă e viu. N-are nici un rost să-l pocnești dacă e mort.
ESTRAGON. *(aplecîndu-se peste Lucky)*: Respiră.
VLADIMIR: Atunci, arde-l!
Dezlănțuit subit, Estragon îl burdușește pe Lucky cu picioarele, urlînd. Dar se lovește la picior și se depăr - tează schiopătînd și gemînd. Lucky se trezește.
ESTRAGON *(oprindu-se într-un picior)*: Oh, porcu!
Estragon se așază, încearcă să-și scoată ghetetele, dar curînd va renunța, se va așeza ghemuit, ca un prunc, cu capul între picioare, cu brațele în fața capului.
(85)

POZZO: Ce s-a mai întâmplat?
VLADIMIR: Prietenul meu s-a lovit.
POZZO: Și Lucky?
VLADIMIR: Atunci e chiar el?
POZZO: Cum?
VLADIMIR: Atunci e chiar Lucky?
POZZO: Nu înțeleg.
VLADIMIR: Și dumneavoastră, dumneavoastră sînteți Pozzo?
POZZO : Sigur că sînt Pozzo.
VLADIMIR: Aceiași de ieri?
POZZO: De ieri?
VLADIMIR: Ne-am văzut ieri. (*Tăcere.*) Nu vă aduceți aminte?
POZZO: Nu-mi amintesc să fi întâlnit pe cineva ieri. Dar mîine n-o să-mi amintesc că am întâlnit pe cineva astăzi. Nu te baza deci pe mine, dacă vrei să te înformezi. Și-acum, ajunge. Drepti!
VLADIMIR: îl duceți la tîrgul Mîntuitorului, ca să-l vindeți. Ați vorbit cu noi. El a jucat. A gîndit. Ve-deați bine.
POZZO: Dacă ții neapărat. Lasă-mă, te rog. (*Vladimir se dă la o parte.*) Drepti!
VLADIMIR: Se ridică.
Lucky se ridică, adună bagajele.
POZZO: Bine face.
VLADIMIR: Și unde mergeți acum?
POZZO: Nu mă ocup cu asta.
VLADIMIR: Cum v-ați schimbat!
Lucky, încărcat cu bagajele, vine să se așeze în fața lui Pozzo.
POZZO: Biciul! (*Lucky lasă bagajele, caută biciul, îl găsește, i-l dă lui Pozzo, reia bagajele.*) Funia!
Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mîna lui Pozzo, reia bagajele.
VLADIMIR: Ce e în valiză?
(86)
POZZO: Nisip. (*Trage de funie.*) înainte!
Lucky se pune în mișcare, Pozzo îl urmează.
VLADIMIR: O clipă.
Pozzo se oprește. Funia se întinde. Lucky cade, scăpînd bagajele. Pozzo se poticnește, lasă funia la timp, se clatină pe loc. Vladimir îl sprijină.
POZZO: Ce s-a întâmplat?
VLADIMIR: A căzut,
POZZO: Repede, fă-l să se ridice pînă nu adoarme.
VLADIMIR: Dar n-o să cădeți dacă vă dau drumul?
POZZO: Nu cred.
Vladimir îi trage cîteva picioare lui Lucky.
VLADIMIR: Sus, porcule! Porcule. (*Lucky se ridică, adună bagajele.*) S-a ridicat.
POZZO (*întinde mîna*); **Funia!**
Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mîna lui Pozzo, reia bagajele.
VLADIMIR: Nu plecați încă.
POZZO: Plec.
VLADIMIR: Ce faceți cînd cădeți departe de orice ajutor?
POZZO: Așteptăm să ne putem ridica. Peurmă plecăm iar.
VLADIMIR: Înainte de-a pleca, spuneți-i să cînte.
POZZO: Cui?
-VLADIMIR: Lui Lucky.

POZZO: Să cînte?

VLADIMIR: Da. Sau să gîndească. Sau să recite.

POZZO: Păi e mut,

VLADIMIR: Mut!

POZZO: Sigur. Nu e în stare nici să geamă.

VLADIMIR: Mut. De cînd?

POZZO (*subit furios*): Tot n-ai terminat să mă otrăvești cu poveștile dumitale de timp? E o nebunie! Cînd!

Cînd! într-o bună zi, nu-ți ajunge? într-o bună zi, ca toate zilele, el a amuțit, într-o bună zi eu am orbit, într-o bună zi o să surzim, într-o bună zi ne-am

(87)

născut, într-o bună zi o să murim, în aceeași bună zi,

în aceeași clipă, nu-ți ajunge? (*Mai cumpănit.*) Ele

nasc călare pe-un mormînt, ziua strălucește o clipă,

apoi se face iar noapte. (*Trage de funie.*) Înainte!

les. Vladimir îi urmează la limita scenei, îi

privește depărtîndu-se. Zgomot de cădere, sprijinit de

mimica lui Vladimir, anunță că cei doi au căzut din

nou. Tăcere. Vladimir merge spre Estragon care doarme,

îl privește o clipă, apoi îl trezește.

ESTRAGON (*gesturi înnebunite, cuvinte incoherente, apoi*):

De ce nu mă lași niciodată să dorm?

VLADIMIR: Mă simțeam singur.

ESTRAGON: Visam că eram fericit.

VLADIMIR: Așa, a trecut timpul...

ESTRAGON: Visam că...

VLADIMIR: Taci! (*Tăcere.*) Mă întreb dacă e într-adevăr orb.

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Ar spune un orb adevărat că n-are noțiunea timpului?

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Pozzo.

ESTRAGON: E orb?

VLADIMIR: Așa ne-a spus.

ESTRAGON: Ei și?

VLADIMIR: Mi s-a părut că ne vede.

ESTRAGON: Ai visat tu... (*Scurtă pauză.*) Să plecăm.

Nu se poate. Adevărat. (*Scurtă pauză.*) Ești sigur că nu era el?

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Godot?

VLADIMIR: Dar cine?

ESTRAGON: Pozzo.

VLADIMIR: Nu! Nu

ESTRAGON

Au!

VLADIMIR: Nu știu ce să mai cred.

(*Scurtă pauză.*) Nu.

Am să mă ridic, totuși. (*Se ridică anevoie.*)

(88)

Spune, ești sigur că m-ai văzut? N-o să-mi spui miine

că nu i-ai văzut niciodată?

Tăcere. Vladimir face deodată un salt înainte,

băiatul fuge ca o săgeată. Tăcere. Soarele apune, luna

se înalță. Vladimir rămîne nemișcat. Estragon se tre-

zește, se ridică, se descalță, apoi, cu ghetele în mîna,

pune ghetele în fața rampei, vine spre Vladimir, îl pri-

vește.

ESTRAGON: Ce ai?

VLADIMIR: N-am nimic.
ESTRAGON: Eu o-ntind.
VLADIMIR: Și eu.
Tăcere.
ESTRAGON: Am dormit mult?
VLADIMIR: Nu știu.
Tăcere.
ESTRAGON: Unde plecăm?
VLADIMIR: Nu departe.
ESTRAGON: Ba nu, să plecăm departe!
VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Mîine trebuie să ne întoarcem iar.
ESTRAGON: Ce să facem?
VLADIMIR: Să-l așteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat. (*Scurtă pauză.*) N-a venit?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Și acum e prea tîrziu.
VLADIMIR: Da, e noapte.
ESTRAGON: Și dacă i-am trage chiulul? (*Scurtă pauză.*)
Dacă i-am trage chiulul?
VLADIMIR: Ne-ar pedepsi. (*Tăcere. Privește copacul.*)
Număr copacul trăiește.
ESTRAGON (*privind copacul*): Ce-i ăsta?
VLADIMIR: Copacul.
ESTRAGON: Nu, ce fel de copac e?
VLADIMIR: Nu știu, o salcie.
(91)
ESTRAGON: Vino să vezi. (*il trage pe Vladimir spre copac.*
Rămîn amîndoi nemișcați în fața lui. Tăcere.) Și dacă
ne-am **spînzura**?
VLADIMIR: Cu ce?
ESTRAGON: N-ai un capăt de funie?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Atunci nu putem.
VLADIMIR: Să ne cărăm.
ESTRAGON: Stai, mai e cureaua mea.
VLADIMIR: E prea scurtă.
ESTRAGON: O să mă tragi de picioare.
VLADIMIR: Și de-ale mele cine-o să tragă?
ESTRAGON: Așa e.
VLADIMIR: S-o vedem, totuși. (*Estragon deznoadă capătul
funiei care-i ține pantalonii. Aceștia, mult prea largi,
îi cad pe călcîie. Amîndoi.privesc funia.*) Ar putea să
meargă, la nevoie. Dar e solidă?
ESTRAGON: O să vedem. Na!
Apucă fiecare de cîte-un capăt al funiei și trag.
Funia se rupe. Ei sînt cît pe-acî să cadă.
VLADIMIR: Nu face nici cît o ceapă degerată.
Tăcere.
ESTRAGON: Și zici cămîine trebuie să ne-ntoarcem iar?
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Atunci o să aducem o funie ca lumea.
VLADIMIR: Asta e.
Tăcere.
ESTRAGON: **Didi.**
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Nu mai pot să continui așa.
VLADIMIR: Așa se spune.
ESTRAGON: Dacăne-am despărți? Poate ne-ar merge mai

bine.

VLADIMIR: Ne spînzurăm mîine. Dacă nu vine Godot.-

ESTRAGON: Şi dacă vine?

VLADIMIR: O să fim salvaţi.

Vladimir îşi scoate pălăria — a lui

*Lucky — se uită în ea, îşi vîră mîna înăuntru,
o scutură şi o pune pe cap.*

ESTRAGON: Atunci, o-ntindem?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Să-mi scot pantalonii?

VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.

ESTRAGON: Adevărat.

îşi ridică pantalonii. Tăcere.

VLADIMIR: O-ntindem?

ESTRAGON: Hai.

Nu se , mişcă din loc.

(92)